

ธรรมนาย - ทายทัก

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนโธ

เทศน์บนศาลา วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ฟังธรรมนะ เรามาแสวงหาธรรม เรามาแสวงหาความสุข แสวงหาความจริง ล้าง
กรรมใจ ชีวิตของเรานี้มันเป็นความจริงอันหนึ่ง แต่เป็นความจริงตามสมมุติ สมมุติที่มี
จริง มันเป็นความจริงอันหนึ่ง ความจริงแบบ โลก แต่เราเอาความจริงแบบโลกนี้ ที่เกิดมา
เป็นเรานี้ มาแสวงหาความจริงที่เป็นธรรม ที่เป็นธรรมไม่ใช่โลก เราเกิดมากับโลกนะ
เราอยู่กับ โลก กรรมเห็นใหม่ เราสร้างกรรมดี กรรมชั่วมา เราเกิดมาตามอำนาจของกรรม
เห็นใหม่ พออำนาจของกรรมนี้เราเกิดในวิภวภูมิตะ เป็นผลของวิภวภูมิตะ

นี่ผลของวิภวภูมิตะ แต่เรามีโอกาสมีวาสนา เราได้มาศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเรามีความศรัทธามีความเชื่อ มาประพฤติปฏิบัติ การประพฤติ
ปฏิบัติเห็นใหม่ ผู้ที่เป็นผู้นำทางเราคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าไม่มีองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พวกเราจะสะเปะสะปะมากกว่านี้อีกเยอะนัก เพราะไม่มี
ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทางให้เรา แต่นี่ขนาดมีธรรมขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ ใครจะเป็นผู้แสดงก็แล้วแต่ ธรรมใน ๕,๐๐๐ ปีนี้
เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สาวก สาวกะ ผู้ได้ยินได้ฟัง ขณะที่ได้ยินได้ฟังขึ้นมาแล้วยังจับปลัดจับผลู ออก
นอกกลุ่มออกทางกัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปตรวจสอบมากับเจ้าลัทธิตะ
ต่างๆ ๖ ปีนั้นนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ก่อนมาแล้ว สิ่งต่างๆ นั้นไม่ต้องไป
เปรียบเทียบเลย ที่นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา แล้ววางธรรม
วินัยไว้ให้เราก้าวเดิน ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มรรคะ มัคโค ทางอัน
เอกเห็นใหม่ เราก็ตีความกันไปร้อยแปดพันเก้า

เพราะการตีความของเรา ตีความโดยกิเลสค้นหาความทะยานอยาก ทั้งๆ ที่ประพฤติปฏิบัติธรรมนี่ก็อยากได้ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้มาสถิตในหัวใจของเรา เราประพฤติปฏิบัติเพื่อเป็นความจริงของเรา เห็นใหม่ แต่เราก็ไปกล่าวต่อธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นของเรา เราไปกล่าวต่อของเราเห็นใหม่เป็นการทำนายทายทักนะ ทำนายว่าเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้นนะ ทั้งๆ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ทำนายเอา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำนายตัวเอง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ก่อนตัวเองนะ

ธรรมะไม่ใช่ทำนาย ธรรมะเป็นสังขาร ธรรมะเป็นอริยสังขัลสิ่งที่เป็นอริยสังขัลเกิดจากความจริงนี้เกิดมาได้อย่างไร ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปรู้ก่อนกับเจ้าทฤษฎีต่างๆ นั้นเป็นโลกๆ นะ ในฤทธิชีไพร ในนิครนถ์ต่างๆ เห็นใหม่ ในเจ้าลัทธิต่างๆ ในสมัยพุทธกาลเห็นใหม่ นั้นมันเป็นเรื่องโลก โลกเพราะอะไร โลกเพราะมันเป็นความคิดของตัว โลกเพราะมันเกิดจากหัวใจของตัว เกิดจากทิฐิมานะ เกิดจากความเห็น นั่นคือเรื่องของโลก โลกคือทิฐิมานะ คือความรู้ความเห็นของเรา

คำว่าทิฐิต่างๆ ธรรมอย่างนี้เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว มันถึงมีธรรมอย่างนี้ให้เราฟังไปถึงบอกว่าทิฐิเป็นอย่างไร ความเห็นเป็นอย่างไร แต่เวลาเจ้าลัทธิต่างๆ เขาก็เป็นศัพท์ของเขา เป็นภาษาของเขา เขาก็มีการสั่งสอนของเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษาเล่าเรียนมากับทุกๆ ลัทธินะ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ปฏิเสธทั้งหมดเลย แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาปฏิบัติเอง เห็นใหม่

สังขาร ธรรมเหนือโลกนี้มันเหนือความรู้สึก เหนือความคิด เหนือต่างๆ แต่ความเหนือกว่านั้นเหนือกว่าอย่างไร นี่สังขารใจ ถ้าผู้รู้จริงเห็นจริงนี้มันจะสะท้อนหัวใจ สะท้อนหัวใจเพราะจิตใจนี้มันได้สำรอกออก เห็นใหม่ สำรอกกิเลสค้นหาความทะยานอยากออกจากจิต ออกจากหัวใจ ออกจากภวาสวะ ออกจากภพจนสะอาดบริสุทธิ์ ความที่สะอาดบริสุทธิ์นี้เห็นใหม่ มรรคญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทำลายกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อริยสังข์อันนี้สำคัญมาก เห็นใหม่ อริยสังข์ไม่ใช่อภิญา อภิญาความรู้ความเห็นต่าง ๆ นั้นเป็นอภิญา การทำนายทายทักนั้นมันเกิดจากโลก เกิดจากกิเลสตัณหา ความทะยานอยากของปุถุชน ของความรู้ความเห็นของเรา แต่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วนี้เสวยวิมุตติสุข เห็นใหม่ เวลาเทศน์ปฎิญาวัคคีย์ พอได้ปฎิญาวัคคีย์แล้ว ก็ไปเดินจงกรมอยู่ พระยสะเห็นใหม่ “ที่นี่เดือดร้อนหนอ ที่นี่วุ่นวายหนอ” นี้ธรรมน่ายทายักใหม่

เพราะรำพึงในหัวใจนะ “ที่นี่เดือดร้อนหนอ ที่นี่วุ่นวายหนอ” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ยสะ ที่นี่ไม่เดือดร้อน ที่นี่ไม่วุ่นวาย” เห็นใหม่ ที่นี่ไม่เดือดร้อน ไม่วุ่นวาย นี้บอกพระยสะเห็นใหม่ ทีนี้เวลาจะไปทรมานชฎิล ๓ พี่น้อง ไปที่ชฎิล ๓ พี่น้อง เพราะว่าที่ได้พระยสะได้ต่างๆ แล้วได้ ๖๐ องค์นะ เธอจงไปอย่าซ่อนทางกัน ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลาย ๖๐ องค์รวมทั้งเราด้วยนั้น พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์

บ่วงที่เป็นโลกคือชื่อเสียงจากเกียรติศัพท์ เกียรติคุณ เห็นใหม่ ที่โลกเขาเชิดชูกัน นี่เป็นโลก เป็นเรื่องลาภสักการะ เรื่องของโลก เห็นใหม่ เป็นทิพย์ เป็นทิพย์เห็นใหม่ มันคิดในตัวเองไง ถ้ามันคิดในตัวเองเห็นใหม่ ตัวเองมีความรู้ ตัวเองมีความรับรู้เห็นใหม่ เวลาทำบุญกุศลขึ้นมา ก็ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เป็นทิพย์เห็นใหม่ โลกทิพย์

เห็นใหม่ คิดบ่วงที่เป็นบ่วงทางโลก โลกคือชื่อเสียงเกียรติศัพท์ เกียรติคุณ ลาภสักการะ ชื่อเสียงต่างๆ ที่เขาแสวงหากัน นี่ทำเพื่อเกียรติ นี่คือบ่วง ทำเพื่อบ่วง ทำเพื่อคล้องคอตัวเอง เพื่อรัดคอตัวเอง เห็นใหม่ เพราะมันไม่เป็นธรรมหรอก ที่ว่าเป็นทิพย์ ถ้ามันเทวดา อินทร์ พรหมต่างๆ ที่เราได้ผลอย่างนั้น เห็นใหม่ เธอทั้งหลายพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและที่เป็นทิพย์ เธอจงอย่าไปซ่อนทางกัน เห็นใหม่ เราก็จะไปปราศฤกษ์ จะไปทรมานชฎิล ๓ พี่น้อง

ไปอาศัยเขาอยู่นะ พอจะทรมานเขา เห็นใหม่ อันนี้เป็นทำนายใหม่ ถ้าเป็นการทำนายกันนี้ ไปทำนายนั้น เราก็ไม่รู้ เขาก็ไม่รู้ ทำนายด้วยโลก เห็นใหม่ คุณสิ เขาก็มีอาชีพทางคูดวง ทางฤกษ์ยาม เขาก็ดูของเขา เขาทำนายทายทัก นี่ก็เหมือนกัน เวลาทำนายอย่าง

นี่เป็นคำทำนายใหม่ เวลาจะไปขอเขาอยู่ เห็นไหม ไปขอเขาอยู่เพื่ออะไร เพราะเห็นนะ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำพุทธกิจ ๕ เห็นไหม

เล็งญาณนะ เขามีอำนาจวาสนาของเขานะ นี่เขามีวิฤทธิภาวะที่จะสิ้นกิเลสได้ เป็นพระอรหันต์ได้ เห็นไหม แต่เขาติดของเขา เขาบูชาไฟของเขา เห็นไหม ก็ไปขออยู่กับเขา ด้วยวิถีของเขา เขาไม่ให้อยู่เพราะว่าอะไร เพราะว่าเขาถือว่าเขาก็มีความสามารถ เขาก็มีความรู้ของเขา ก็ขออาศัย ถ้าสมณะไม่ให้สมณะอาศัย จะให้ใครอาศัย ถ้าสมณะด้วยกัน ไม่ต้อนรับสมณะ เห็นไหม

นี่ไง นี่ด้วยใจที่เป็นคุณธรรม ขกฏิลคนพีปฏิเสธไม่ได้ ปฏิเสธไม่ได้เพราะคนสมัยนั้นเขามีสัจจะของเขา เขาพูดจากความรู้อของเขา เห็นไหม เขาพูดจากสัจจะความจริงที่เขา รู้ได้ขนาดนั้น ก็บอกว่าไม่มีที่พัก ไม่มีอะไรต่างๆ เพราะไม่ยอมให้เข้ามาพักอยู่ด้วย แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ถ้าสมณะไม่ให้สมณะพักพึ่งอาศัย สมณะจะไปอาศัยจากใคร สมณะจำเป็นต้องให้อาศัย เห็นไหม ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ ให้อาศัยที่โรงไฟ

โรงไฟมีพญานาคอยู่ นี่บูชาไฟของเขานะ อันนี้ธรรมนวยทายทักใหม่ อันนี้เป็นความจริงนะ เขาบูชาไฟของเขา เขามีพญานาคของเขา เขามีฤทธิ์มีเดชของเขา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงฤทธิ์ใง อืม..สมณะนี้สำคัญนะ สมณะนี้เก่งมาก แต่สู้เราไม่ได้ เราเป็นพระอรหันต์ นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาพญานาคไว้ในบาตร เอ้อ สมณะนี้เก่งเนอะ แต่ว่าสู้เราไม่ได้ เราเป็นพระอรหันต์

นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้วาระจิตหมดเห็นไหม ถึงที่สุดจะทำอย่างไร คนที่มีทิฐิมานะ เขาก็ไม่ยอมรับรู้ความเห็น ทั้งๆ ที่มันก็มีความล่งเลสงสัยนะ สมณะองค์นี้เก่ง เพราะสิ่งที่เราเคารพบูชาของเรานี้ พญานาคต่างๆ เราเคารพบูชาของเรา เราบูชาขนาดไหน เราบูชาของเรา เราเทิดไว้บนศีรษะเลย แต่ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะยังทรมาณได้เลย เอาไว้ในบาตรให้เห็นไง

ก็มีความล่งเลสงสัยอยู่ สมณะองค์นี้เก่งมาก แต่ไม่มีความรู้เท่าเรา ไม่มีความรู้เท่าเรา จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เธอไม่ใช่พระอรหันต์ อันนี้เป็นธรรมนวยทายทักใหม่ ไม่ใช่ทำนายนะ นี่คืออนาคตังสญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ

เจ้า เพราะใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสะอาดบริสุทธิ์ สิ่งที่ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสะอาดบริสุทธิ์ จะทำสิ่งใดก็เพื่อประโยชน์

การทำเพื่อประโยชน์ เห็นไหม เธอไม่ใช่พระอรหันต์ เธอจึงมีความเฉลียวใจ ให้เงี้ยวหลงฟัง เธอจึงฟังเทศน์ จิตนี้มันไม่มีใจ สิ่งที่มีฤทธิ์มีเดช รู้วาระจิตขนาดไหน แต่ไม่รู้ร้อยสัจ ก็ไม่มีประโยชน์หรอก อภิญญาแก้กิเลสไม่ได้ หูทิพย์ ตาทิพย์ รู้ตรัสจ্ঞานวิชา หรือรู้วาระจิตต่างๆ นี่มันแก้กิเลสไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้หรอก มันเป็นอภิญญา ๖ มันเป็นเรื่องโลกๆ ใจ ฌาน โลภีย์ มันเกิดมาจากโลก เป็นฌาน โลภีย์ เห็นไหม

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี้รู้เห็นไหม แต่ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์คือชำระกิเลส อริยสัจมันลึกซึ้งกว่าหลายเท่านัก เห็นไหม เธอจึงฟัง เทศน์อาทิตย์ มโนมิงปี นิพพินทะติ มโนสัมผัสเสปี นิพพินทะติ ใจเป็นของร้อน โลกเป็นของร้อน ความคิดเป็นของร้อน สิ่งที่เกิดเป็นของร้อน เป็นทุกข์ทั้งนั้น

ที่รู้ๆ ที่เก่งๆ นะทุกข์ทั้งนั้น เพราะมันเป็นสิ่งที่เอาตัวรอดไม่ได้ จึงเงี้ยวหลงฟัง แล้วจิตย้อนกลับมาทำลายชำระกิเลส เห็นไหม ชฎิล ๓ ฟัน้องก็เป็นพระอรหันต์ ๑,๐๐๓ องค์ นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ทำนายทายทักไหม ไม่ได้ทำนายทายทัก สิ่งนี้ทำเพื่อประโยชน์ เพราะเป็นสิ่งที่เตือน เตือนขึ้นมาให้กลับมาฟังธรรม ฟังธรรมเพื่ออะไร ฟังธรรมเพื่อชำระกิเลสของเขา

ดูสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเอนันตมะมาบวช เห็นไหมนี่เพิ่งแต่งงาน พอแต่งงานก็นิมิตต้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปร่วมงานด้วย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เอาบาตรมาส่งที่วัด เห็นไหม “นันทะ เธอจะบวชหรือ” ด้วยความที่พูดไม่ออกนะ “บวช” พอบวชเข้าไปก็คิดถึงภรรยาที่เพิ่งแต่งงานมา คิดถึงตลอดเวลานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็รู้วาระจิต

“นันทะ เธอคิดถึงใจไหม เธอจงมองไวนะ ว่าภรรยานี้สวยขนาดไหน” แล้วจับมือเหาะขึ้นไปบนสวรรค์เลย ไปดูนางฟ้า สวยไหม สวย สวยมากขนาดไหน สวยมากแล้วภรรยาละ โอ๊ย อย่างกับลิงเลยละ มันแตกต่างกันเยอะมาก เธออยากได้ไหม อยากได้พอกลับมาเห็นไหม ถ้าอยากได้ก็ให้พุทโธ พุทโธ พุทโธสิ

จนถึงที่สุดนะ ไม่ต้องการสิ่งใดเลย ทั้งๆ ที่ว่าอยากได้ เพราะอยากได้นางฟ้า
อยากได้เพราะจิตโงมึนเป่าหมาย แต่เรากำหนดพุทโธ พุทโธนี่ อริยสังฆมันพาไปไหน มัน
พาใจเข้าไปอยู่ในความสงบสงัดในหัวใจไซ้ใหม่ มันไม่ได้พาออกข้างนอกหรือ นี้ออก
ข้างนอกเห็นใหม่ ธรรมนวยทายทัก ธรรมนวยทายทักโดยการรู้วาระจิตต่างๆ นั้น มัน
เป็นเรื่องไร้สาระของพุทธศาสนานะ มันเป็นเรื่องไร้สาระ

ตอนนี้สังคมเรามีแต่เรื่องไร้สาระ เอาเรื่องไร้สาระมาเป็นสาระ เรื่องที่เป็นคุณงาม
ความจริง เรื่องที่เป็นอริยสังฆ เป็นสังฆธรรมนี่ไม่คิดถึง แล้วทำไมไม่เป็นเข้าไม่ถึง เข้าไม่ถึง
เพราะใจมันหยาบ ใจมันหยาบเพราะอะไร เพราะมันเข้าได้แต่ความคิดของตัวเอง
ความรู้สึก ความนึกคิดอย่างนี้เข้าถึงได้ เอาความรู้สึกนึกคิดอันนี้มาเป็นตรรกะกัน พุทธ
ศาสนาสอนแค่นี้หรือ เป็นการทายกัน ทำนายกัน

ถ้าธรรมนวยโดยความเป็นจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นพระอรหันต์ ครูบาอาจารย์ของเราที่เป็นพระ
อรหันต์ จิตใจที่สะอาดบริสุทธิ์ นี่เวลาพูดขึ้นมาะมันพูดขึ้นมาเข้าสู่อริยสังฆ พูดสิ่งใดก็
เพื่อเป็นประโยชน์ไซ้ใหม่ เพื่อเป็นประโยชน์กับผู้ประพฤติปฏิบัติ นั้น เพราะอะไร
เพราะใจมันสะอาดบริสุทธิ์

แต่ถ้าใจมันเป็นโลกนะ ก็ทำนายทายทักว่าสิ่งนี้เป็นธรรม จิตเป็นอย่างนั้นๆ จิต
เป็นอะไร ตัวเองมีอะไรถึงรู้ว่าจิตเขาเป็นอย่างนั้น ถ้าจิตเขาเป็นอย่างนั้น แล้วมันจะแก้ไข
อย่างไร ถ้าจิตเป็นอย่างนั้น ตามจิตไปอย่างนั้น มันเป็นเรื่องโลกๆ เห็นใหม่ นี่มันทำนาย
มันไม่ใช่ธรรมะ

ตัวเองก็ยังไม่รู้จักใจของตัวเองเลย จิตของตัวเองนั่นให้รู้ออกมา แล้วไปทำนาย
เขานะ แล้วสิ่งที่ทำนายมันเกิดจากอะไร สิ่งที่จะส่งออกไปมันเกิดจากอะไร ก็เกิดจาก
จิตของเรา ตอของจิตอยู่กับหัวใจ จิตของเราทั้งตอนนี้โคตรอบงำไว้ นี่มันเป็นความไม่รู้
ของเรา เรายังรู้ตัวเองไม่ได้เลย ทำนายตัวเองยังทำนายไม่ถูกเลย ตัวเองยังทำนายไม่ได้
แล้วจะไปทำนายใคร

ถ้ามันจะทำนายตัวเองถูกนะ ก็ค้นหาตัวเองให้เจอสิ ค้นหาตัวเองให้เจอ ถ้าค้นหา
ตัวเองเจอขึ้นมา นี่ จะไม่พูดอย่างที่พูดกันอย่างนั้นเลย ที่พูดออกมานั้น จะทายทักกันไป

มันไม่ใช่ มันเป็นการส่งออก ถ้าเป็นการส่งออกไปถึงผู้อื่น แล้วผู้อื่นที่เขารับรู้เข้าไปแล้ว เขาได้อะไรขึ้นมา สิ่งที่เขารับรู้แล้วเขาได้อะไรขึ้นมา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่าน ท่านใช้เป็นอุบาย ท่านใช้เป็นอุบายให้เข้ามาสู่อริยสัจ สิ่งนั้นไม่ใช่ธรรมนะ ทำนายไม่ใช่ธรรมะ สัจธรรมนี้ กุปปธรรม อกุปปธรรม กุปปธรรม สัพเพ ชัมมา อนัตตา สภาวะธรรมนี้เป็นอนัตตา สิ่งนี้เป็นอนัตตา เป็นอนัตตาเราก็ไม่มีอะไรมาเป็นอนัตตาเลย คุณิ เงินในท้องตลาดก็เป็นเงินในท้องตลาด แล้วเงินของเรามันมีที่ไหน นี่ก็เหมือนกัน สัพเพ ชัมมา อนัตตา สัจธรรม วัฏฏะมันเป็นธรรมชาติของมันอย่างนั้น มันเป็นอนัตตา

สิ่งนี้เป็นอนัตตา เพราะว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งที่เป็นทุกข์เป็นอนัตตา มันหมุนเวียนของมันไป สัจธรรมมันมี ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม เห็นไหม แต่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เห็นไหม ถึงบอกว่า สัพเพ ชัมมา อนัตตา เราก็ สัพเพ ชัมมา อนัตตา แบบนกแก้วนกขุนทอง อนัตตาอะไร อารมณ์มันก็แปรปรวนอยู่อย่างนี้แหละ เพียงแต่มันมีตรรกะขึ้นมาหน่อยหนึ่ง มันก็ว่าสิ่งนั้นเป็นอนัตตา อนัตตาตรงไหน อนัตตาอย่างไร

เห็นไหม พอนัตตา มันก็ครอบงำตัวเองไว้ พอครอบงำตัวเองไว้เนะ เนี่ยจิตเป็นอย่างนั้น จิตเป็นอย่างนั้น นี่พูดออกไปเรื่อยเปื่อย กลายเป็นการทำนายทายัก ทำนายไม่ใช่ธรรมะ ถ้าเป็นธรรมมันจะย้อนกลับ ย้อนกลับมาตลอด สิ่งที่ย้อนกลับนี้มันเป็นสัจธรรมนะ สัจธรรมอย่างนี้ ถ้ามันย้อนกลับมา มันเห็นตัวของมันเอง มันจะเป็นประโยชน์กับตัวมันเองมาก

นี่พูดถึงธรรมนายนะ โลกเห็นไหม นี่ยังทำนายทายัก ยิ่งทายเลยนะ ทักเป็นอย่างนั้น อย่างนั้น จิ้งจก ตู๊กแก มันก็ทักเหมือนกัน จิ้งจก ตู๊กแก มันก็ทัก เห็นไหม คนเขาตีว่า แม้แต่ตู๊กแกทัก แม้แต่สัตว์มันเดื่อน เรายังต้องฟังนะ คำว่าฟังอย่างนั้น แต่นี่มันฟังเพราะมันเป็นทุกข์เป็นช้ำของเขา มันเป็นเรื่องของโลก เห็นไหม โลกไม่ใช่ธรรม ถ้าจิ้งจก ตู๊กแกมันทักได้ เห็นไหม ตู๊กแก ตู๊กแกนะมัน มันตีบแก ตีบแกนี่ มันร้องของมันนะ มันทักเรา เราก็ถือทุกข์ถือยามนะ มันไปไหนไม่ได้แล้ว นี่ถ้าตู๊กแกมันทัก มันทักเพื่อเตือนคน เตือนสติสัมปชัญญะ

แต่ถ้าเราไป นิพพานตุ๊กแก นิพพานตุ๊กแก เป็นนิพพานกันอยู่นี้ ตุ๊กแกจะพอเขาจับได้ เขาเอาไปทำยาได้ ใสนี้ตัวเองไปพูดนิพพาน นิพพาน นี่มันไปทายกเขา ทายกเขาแล้วมันเป็นประโยชน์อะไร มันเป็นประโยชน์กับสิ่งใด ตุ๊กแกเขายังเอาไปทำเป็นยาเป็นประโยชน์ได้ แต่ผู้ที่ไปทำนายทายกเขาเป็นอะไร เป็น ๑๘ มงกฏไป ทำให้เขาเสียหายไป สิ่งนี้ทำให้เขาเสียหายนะ

แต่ในพุทธศาสนาเรา เห็นไหม หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์นี่ท่านปราบพวกถือศีลถือสาขามากแล้ว สิ่งนี้เป็นการถือผิด ถือศีลถือสาทั้งนั้นนะ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ กองทัพนครของท่านได้ปราบพวกถือศีลถือสาหนีออกไปจากพุทธศาสนา จากผู้ถือศีลถือสาอยู่นี้ จนกลับตัวกลับใจขึ้นมา มานับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในปัจจุบันนี้นะ ถึงจะระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พุคอยู่ พุคถึงนิพพาน พุคถึงมรรคญาณ แต่มันก็พูดแบบถือศีลถือสาสิ่งนี้ไป พุคแบบจึงจกตุ๊กแกนะ

ตุ๊กแกนี้มันไม่มีผลประโยชน์นะ มันทายกไป มันเป็นเรื่องของทุกข์ของยามที่เขาเชื่อถือกัน แต่เนื่อธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาพูดเหมือนตุ๊กแก ตุ๊กแกมนุษย์ไป พอมนุษย์เป็นตุ๊กแกนี้ไปทายกเขาเพื่ออะไร เพื่ออย่างน้อยก็ขโมยศรัทธาของเขา เพื่อให้เขาเชื่อถือศรัทธาเหมือนเทวดาเลย

เทวดานี้เห็นไหม เห็นว่าใครๆ เขาก็มาศรัทธาพระอานนท์ ศรัทธาพระกัสสปะ ศรัทธาครูบาอาจารย์ต่างๆ แล้วทำไมเขาไม่ศรัทธาเราเลย นี่ก็คิดถึงว่าถ้าอย่างนั้นเราจะเอาศรัทธาของใครก่อน เราก็มืดมืดมีเดช คำว่ามีฤทธิ์มีเดชนี้โลกทั้งนั้น เป็นสิ่งที่เป็นโลก อภิญญาต่างๆ มันเป็นเรื่องของโลก เพราะเรื่องของโลกมันเป็นเปลือก เรื่องของโลกมันเกิดจากพลังงานของจิต จิตที่มันทำความสงบของใจได้ มันจะมีพลังงานของมัน มันจะทำสิ่งใดก็ได้ ถ้าจะทำสิ่งใดนี้การทำอย่างนั้นมันเป็นการส่งออกทั้งหมด มันเป็นการส่งออก มันเป็นพลังงานที่เกิดจากจิต

เราก็มีพลังงานของเรา แต่พลังงานอย่างนี้ มันไม่ใช่อริยสัจ มันไม่เข้าสู่มรรคญาณ มันไม่เข้าสู่อริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มันจับต้องสิ่งใดไม่ได้ พอจับต้องสิ่งใดไม่ได้ เห็นไหม เราก็มีพลังงานเหมือนกัน ถ้าจะหาศรัทธาเนื่อ จะเอาศรัทธาของใครก่อน คนที่มีศรัทธามากคือพระเจ้าอชาตศัตรู ก็เลยปลอมเป็นงูไปพันอยู่บนคออชาตศัตรู นั่นเขา

ต้องการอะไรละ สิ่งที่เขาทำนั้นเพื่อศักยภาพ เพื่อโลก เพื่อลาภ เพื่อสักการะ เพื่อให้ผู้อื่นเห็น

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ ตั๊บแก ตั๊บแก นิพพานมีอยู่แล้ว นิพพานมีอยู่แล้วนี่ แล้วมันเป็นจริงหรือเปล่านั้น ถ้ามันเป็นจริง ทำไมตัวเองสงสัย ทำไมผู้ที่ประพฤติปฏิบัติแล้ว ยิ่งสงสัยกันไปใหญ่เลย มันสงสัยเพราะอะไร เพราะสิ่งนี้มันไม่เข้าสู่อริยสัจ มันไม่เข้าสู่ความจริง ถ้าไม่เข้าสู่ความจริงนะ

การธรรมนายทายัทกณะ เวลาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช้ญาณนี้ เพื่อรู้สัตว์ชนสัตว์ โปรคสัตว์ด้วยความเมตตา คุณิ อย่างถ้าไปเอาไม่ทันนะ องคุลิมาลก็จะฆ่าแม่ ถ้าการฆ่าแม่ด้วยความมีคบอดของจิต จิตมีคบอดต้องการคุณงามความดี ต้องการสิ่งที่ตัวเองคาดหวังว่าเป็นวิชาการ อยากได้เงินมีคบอด ถ้าจิตใจมีคบอด คนหน้ามีคบอด ม้วนี่ทำได้ ทำได้นี้มันคิดไม่ถึง คนหน้ามีคบอดม้วนี่เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นศักยภาพของเขา อดสูหายไปก่อนเลย ไปดักหน้าเลยเห็นใหม่ ไปดักหน้าเพื่อประโยชน์

ด้วยใจที่สะอาดบริสุทธิ์ ด้วยใจที่เมตตาธรรม ทำเพื่อประโยชน์กับเขา เพราะใจที่สะอาดบริสุทธิ์ สิ่งที่เป็นการกระทำนั้นมันถึงเป็นความสะอาดบริสุทธิ์ แต่จิตใจที่มีกิเลส ตัณหาความทะยานอยากเต็มหัวใจ แล้วสิ่งนี้ก็เอามาทำนายทายัทกกัน การทำนายทายัทกนี้ มันทำนายทายัทกด้วยกิเลส เห็นใหม่ คำว่าด้วยกิเลส มันไม่ใช่เพื่อประโยชน์ กับการประพฤติปฏิบัติ มันเป็นการขโมยหัวใจ ขโมยศรัทธา ขโมยความเชื่อถือของเขา

ถ้าขโมยความเชื่อถือของเขา แล้วมันเป็นผลจริงใหม่ละ ถ้าเป็นผลจริง สิ่งนั้นมันต้องสะอาดบริสุทธิ์สิ สะอาดบริสุทธิ์นะ เขามีกำลังพอแล้วหรือ เขามีสถานะกำลังพอใหม่ที่เขาจะประพฤติปฏิบัติ เขาจะมีอำนาจวาสนาพอที่จะทำความสงบของใจของเขาเข้ามาได้ ถ้าจะทำความสงบเข้ามาได้ เขามีพลัง มีกำลัง นี้มีอินทรีย์ ที่เขาจะย้อนกลับเข้ามา ย้อนกลับเข้ามามันเป็นอย่างไร ไม่ใช่ ตกกระไดพลอยโจนนะ ตกกระไดพลอยโจนนั่นนะตั๊บแก ตั๊บแกนะ นี่สิ่งที่ประพฤติปฏิบัติ ก็ปฏิบัติแบบตั๊บแกเหมือนกัน ตู๊กแกนี้มันยังเป็นประโยชน์นะ

แต่นี้มันทำให้การประพฤติปฏิบัติมันนอกกลุ่มนอกทาง แล้วมันเสียโอกาสทั้งนั้น คำว่าเสียโอกาสคือเสียหัวใจ เพราะสิ่งที่คุณค่าที่สุดของมนุษย์คือหัวใจ คือความรู้สึก จิต ปฏิสนธิวิญญานนี้มีค่ามาก ชีวิตนี้มีค่ามาก มีค่าด้วยจิตของเรานี้มีค่ามาก เพราะมีค่าการ เกิดเป็นมนุษย์เราเกิดมาเรามีค่ามาก เพราะว่าบุญกุศลพามาเกิดเป็นมนุษย์ ได้พบ พระพุทธศาสนา ในการประพฤติปฏิบัตินั้นก็ต้องให้เป็นตามพุทธศาสนาโดยสัจจะโดย ความจริง โดยอริยสัจ เราปฏิบัติเพื่ออริยสัจ เพื่อสัจจะนะ

เวลาจิตสัมผัส จิตมันเป็นไป จิตแท้มันจะมีความสงบของมัน มันต้องรู้จักความ สงบของมัน ถ้าจิตไม่รู้จักความสงบของมัน เห็นไหม คูสิ คูเทวทัต จิตสงบขนาดไหน แต่ มันไม่สงบเข้ามาสู่ตัวเอง มันไม่สงบเข้ามาสู่จิต เห็นไหม คูสิ ฉานโลกีย์นี้มันสงบได้ สงบแล้วมีพลังงานของมัน นี่คือส่งออก

คำว่าส่งออกนี้ เพราะมีกำลังใจใหม่ เพราะเข้าฉานสมาบัติแล้วปรารถนาสิ่งใด แล้วตั้งเจตนาอย่างนั้น มันจะเป็นไปตามนั้น เพราะกำลังอันนั้นทำ แต่ถ้ามีกิเลสตัดทอน ความทะยานอยาก เห็นไหม มันก็ทำแต่สิ่งที่เป็นเรื่อง โลกๆ เพื่อประโยชน์ตามแต่มุมมอง แต่ความคิด คนมีกิเลสคิดได้แค่นั้น คิดโดยกิเลสไง คิดโดยที่ว่ามันจะแปลงกายต่างๆ จะ ทำอะไรต่างๆ

เห็นไหม คูเทวคา อินทร์ พรหมต่างๆ ที่เขาทำได้ เขาก็ทำได้ของเขาอย่างนี้ ทีนี้ เขาก็ทำได้ของเขาได้ นี่มันเป็นเรื่องโลกใจ โลกเพราะอะไร เพราะมันมีกิเลส มันปิดบัง มันมีวิชา มันไม่เข้าสู่อริยสัจ แต่ถ้าเราทำพุทโธ พุทโธ พุทโธ จนจิตมันเป็น สัมมาสมาธิ

คำว่าจิตเป็นสัมมาสมาธินี้ อย่างไรเป็นสัมมาสมาธิ อย่างไรเป็นมิฉาสมาธิ ถ้า เป็นสัมมาสมาธินี้มันจะมีสติสัมปชัญญะของมัน พอมีสติสัมปชัญญะ คูสิ เรายกของ หนัก ยกของ ๑ กิโลเราก็อยกได้ ๒ กิโลเราก็อยกได้ ๓ กิโล เราชักจะมีกำลังใหม่ละ ชักมี น้ำหนัก ชักยกไม่ขึ้นแล้ว ยกได้กึ่งๆ กลางๆ ๔ กิโล ๕ กิโล ยกขึ้นไม่ได้เลย เนี่ยน้ำหนัก ของที่เรายกขึ้นนะเรารู้

เวลาจิตมันสงบขึ้นมา จิตมันเข้าขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ มัน เหมือนจิตมันมีน้ำหนักของมัน มันมีความรับรู้ของมัน มันมีความเป็นไปของมัน เรายก

ของ ๑ กิโล ยกของ ๒ กิโล ยกของ ๓ กิโล ยกของ ๔ กิโลนี้ น้ำหนักมันต่างกันแน่นอน จิตมันสงบขึ้นมาเป็นสัมมาสมาธินี้ ความที่ลึกตื่นหนาบางนี้ มันก็ต้องรู้ของมันแน่นอน สิ่งที่เราขึ้นมาที่กำลังมันมี เห็นใหม่ มันไม่ใช่ทำมานโลกีย์แบบเทวดาที่ที่จะออกฤทธิ์ออกเดชไปกับเขา

เราทำความสงบเข้ามาเพื่อเป็นสัมมาสมาธิ เพื่อย้อนกลับเข้ามาสู่ใจของเรา ถ้ามันย้อนกลับเข้าสู่ใจของเรา เห็นใหม่ นี่คุณที่มันจะเข้าสู่อริยสัจ มันไม่ใช่ทำนาย มันเข้าสู่ธรรม สติธรรม ปัญญาธรรม ถ้าสติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรมเกิดขึ้นมา เห็นใหม่ มันจะย้อนกลับเข้ามาที่เรา นี่พุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารธนามากที่จะพยายามจะรื้อสัตว์ชนสัตว์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารธนามาเป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย อุทิศให้พยายามสร้างอานาจาสนามา ก็เพื่อความสุขของตัวเอง เพื่อให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน แล้วปรารธนามารื้อสัตว์ชนสัตว์ พยายามสั่งสอนมาให้พุทธศาสนาเข้าถึงแก่น เข้าถึงสัจจะความจริง พอเข้าสู่ความจริง มันก็มีคนเชื่อถือศรัทธาขึ้นมา เห็นใหม่ แล้วมันก็มี ๑๘ มงกุฎเข้ามาในพุทธศาสนา มีมาก เวลาผู้ที่เป็นนักวิชาการ เห็นใหม่.... พอบวชเข้ามาในพุทธศาสนา เขาก็ว่าของเขาไป ปลอมตัวบวชมันก็เรื่องของเขานะ ไอ้เราปลอมใจของเราเป็นกิเลสตัณหา ทะยานอยากเพื่อจะเอาประโยชน์กับเรานี้สิ มันก็น่าขยะแขยงมากกว่า

สมัยที่.....หรือใครก็แล้วแต่ที่เขาปฏิบัติของเขา เขามาปลอมบวชอยู่ในพุทธศาสนา มันก็เป็นสิ่งที่เคยมาแล้ว ในปัจจุบันนี้มีหรือเปล่าละ ในพุทธศาสนาในปัจจุบันนี้ ในสังคมของสงฆ์นี้ มันมีพระปลอมเข้ามาบวชบ้างหรือเปล่าละ แล้วเราบวชขึ้นมาที่ที่เราบวชจริงๆ ของเรานี้ เราก็บวชโดยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เราบวชโดยกิเลสนะ เพราะเรามีความอยาก เราก็บวชโดยกิเลส บวชโดยสมมุติ เป็นสงฆ์โดยธรรมและวินัย แต่ถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเห็นใหม่ มันก็จะมีความจริงขึ้นมา จากพระโดยสมมุติ มันจะเป็นอริยภูมิขึ้นมาในหัวใจ ถ้าจะเป็นอริยภูมิขึ้นมาในหัวใจนี้ มันเป็นขึ้นมาได้อย่างไร ถ้ามันเป็นอริยภูมิขึ้นมาในหัวใจ เห็นใหม่ มันก็จะป็นอกูปปรกรรม

ศัพท์ ธรรมมา อนัตตา เห็นไหมมันแปรสภาพของมัน แล้วที่มันไม่เป็นอนัตตาละ ที่มันเป็นอกุปปธรรม อกุปปธรรมไม่อยู่ในกุปปธรรม กุปปธรรมคือศัพท์ ธรรมมา อนัตตา สภาพอันหนึ่งที่มันพ้นจากอนัตตานี้ขึ้นไป เป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป ถ้าไม่พ้นอนัตตา แล้วสังโยชน์มันขาดอย่างไร สังโยชน์นี้มันละออกไปจากจิตได้อย่างไร ถ้าจิตมันละสังโยชน์ออกไปแล้ว แล้วที่มันคงที่ของมัน ที่มันอฐานะ อฐานะที่มันจะเปลี่ยนแปลง

ในปัจจุบันนี้มันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเนะ เห็นไหม คุณิ ทำสมาธิกันแทบเป็นแทบตาย พอเป็นสมาธิแล้วมันก็เสื่อมหมดเลย สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ แต่ถ้าไม่มีสมาธิปัญญาก็เกิดไม่ได้ ภาวนามยปัญญาไม่มีวันเกิด ภาวนามยปัญญาเกิดไม่ได้ ภาวนามยปัญญาเกิดจากมรรคญาณ เกิดจากสิ่งที่มีการกระทำของมันขึ้นมา ไม่ใช่เกิดจากการทำนาย

“โธ้ย จิตคืออย่างนั้น จิตเป็นอย่างนั้น รู้เท่าอย่างนั้น ก็ปล่อยวางอย่างนั้น”

ไว้สาระ! ไว้สาระเพราะว่าอะไร

“เพราะยึดแล้วมันก็ยึดว่าเป็นกิเลสใช่ไหม เวลาปล่อยแล้วมันก็ไม่เป็นกิเลส”

ไว้สาระ! ไว้สาระเพราะว่าอะไร เพราะว่าเวลาพายุมันเกิดขึ้นมา พายุมันสงบก็จบ

สิ่งที่มันทำลายล้างไป ก็คือโดนทำลายล้างไป ไอนี้ก็เหมือนกัน เดี่ยวพอยึดก็เป็นกิเลส พอปล่อยแล้วมันไม่มีความยึด มันก็พ้นจากกิเลส พอปล่อยขึ้นมา ใครไปยึดละ เพราะจิตนี้ไปยึด แล้วใครเป็นคนปล่อยละ จิตมันก็ปล่อยเข้ามา แล้วจิตทำอะไรละ จิตได้ทำอะไรบ้างละ เอ้า..ก็เป็นตรรกะไง ก็เป็นการทำนายทายทักไง ก็ทำนายกันไปไง มันมีอะไรเกิดขึ้นบ้างละ เอ้า...มันก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่งไง นี่ก็ธรรมชาติของจิต มันเป็นอย่างนี้

คุณิ ความคิดเดียวมันก็เกิด ความคิดเดียวมันก็ดับ ความคิดมันเกิดขึ้นมาเพราะมันยึด พอมันปล่อยแล้วมันก็ดับ นี่มันเป็นการทำนายทายทัก ใครก็พูดได้ จึงจกตุ๊กแกมันก็พูดได้ ตั๊บแก ตั๊บแกนะ นิพพาน นิพพานนะ มันยึดมันก็ทุกข์ พอปล่อยแล้วมันก็นิพพาน นี่นิพพานมันมีอยู่แล้วโดยดั้งเดิม พอมีเข้าไปยึด พอปล่อยเข้ามามันก็กลับมาสู่นิพพานไง

มันเกิดอะไรขึ้น มันเกิดอะไรขึ้นกับสังฆกรรมบ้าง มันไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับสังฆกรรมเลย มันไม่เกิดอะไรขึ้นเลย แต่ถ้ามันจะเกิดอะไรขึ้นนี้ เห็นไหม นี่เป็นการทำนายทายทัก แล้วทำนายทายทักนี้ ทำนายทายทักด้วยปรัชญา ด้วยความเห็น แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์เห็นไหม เข้าสู่อริยสัจ เราต้องเข้าสู่อริยสัจ นี่เขาก็บอกอย่างนี้เป็นอริยสัจ เพราะได้ศึกษาแล้ว ได้ตรึกแล้ว ได้พิจารณาแล้ว นี่มันโดยโลกใจ โดยจิ้งจกตุ๊กแก ไม่ใช่โดยมนุษย์ที่เราจะปฏิบัติ

โดยมนุษย์ โดยสังฆกรรม สันติภูมิจิโก ทำมาน้อยขนาดไหน เวลาปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามีต๊อบแก ต๊อบแก มากอยประกอบอยู่ มันก็มีความรื่นเริง มีความสุขใจ เห็นไหม เราจะไปไหนนี้มีตุ๊กแกมันทักมันเตือน เราก็จะมีสติสัมปชัญญะ ใอันนี้มีต๊อบแก ต๊อบแก มากอยบอกอยู่ เห็นไหม เราก็พอใจไป อู๊ย สบาย ปฏิบัติแล้วสบาย นี่พอมันยึดคือมันทุกขณะ พอมันปล่อยมันก็ไม่ยึด เห็นไหม นี่มันก็รู้เท่า นี่เป็นปัจจุบันทั้งหมด รู้ทันรู้เท่า

นี่มันเป็นการทำนายทายทักนะ พอทำนายทายทักเราก็เสียคุณค่าในการปฏิบัติ ตามความเป็นจริง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาครูบาอาจารย์หลวงปู่มั่น หลวงปู่ชอบ หลวงปู่ฝั้น ท่านรู้วาระจิตหมด แล้วท่านไม่เอามาใช้พรั้าเพื่อหรืออก เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านพูดถึงให้ฟังนะ ว่าเราไปถามหลวงปู่มั่นว่า อภิญญาแก้กิเลสได้ไหม อภิญญา ๖ นี่ ปรมัตถ์จิตก็อยู่ในอภิญญานั้นละ อภิญญาแก้กิเลสได้ไหม... ไม่ได้ไม่ได้แล้วหลวงปู่มั่นท่านมีคุณสมบัติอย่างนี้ไว้เพื่ออะไรละ ก็เพื่อไว้เป็นวิธีการสั่งสอนคน

วิธีการสั่งสอน บังคับหรือพยายามชี้แนะให้เข้าสู่อริยสัจ ใรู้วาระจิต หรือรู้อะไรต่างๆ มันไม่มีประโยชน์อะไรหรือ มันทำอะไรไม่ได้หรือ มันไม่ใช่อริยสัจ มันไม่ใช่อริยสัจ แล้วถ้าจิตใจมันสกปรกโสโครกนะสิ่งนี้จะไม่เกิดด้วย สิ่งที่ว่ารู้จริงๆ เกิดขึ้นมาไม่ได้เพราะอะไร เพราะจิตใจเราสกปรกขนาดนี้ ถ้าจิตใจสกปรกขนาดนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นมา มันก็ต๊อบแก ต๊อบแก มันเป็นการทักทายโดยตรรกะ โดยปฏิภาณเท่านั้น มันไม่มีจริง!

ทั้งๆ ที่ของมีอยู่จริง คนต้องทำได้จริง แต่ของมีอยู่จริงแล้วคนที่ทำไม่ได้จริง แต่กลับใช้เรื่องโลกๆ นี้ ใช้ปฏิภาณไหวพริบ เอามาใช้เป็นประโยชน์เท่านั้นเอง แต่ทำไมเรา

ชาวพุทธต้องไปเชื่อถือศรัทธาอย่างนี้ละ ใครจะรู้ว่าระจิตเรา ไม่รู้ว่าระจิตเรา ใครจะทาย
 ทักเราได้ขนาดไหน มันก็เรื่องข้างนอก มันก็เป็นเรื่องของสิ่งที่เขาพยากรณ์มา ยังมีถูกมี
 ผิดอยู่ แต่เขายังไม่ได้พยากรณ์อะไรมาเลย เราก็ราบไปแล้ว เราก็ยอมเชื่อเขาไปอยู่แล้ว
 แล้วมันเป็นความจริงอย่างนั้นไหม แล้วเราจะไปตื่นตื่นกันขึ้นมาเพื่อสิ่งใด

ถ้าเราพยายามประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา เห็นไหม ประพฤติปฏิบัติ เราจะมา
 แก้ไขคำพยากรณ์ที่เขาพยากรณ์มาถูกมาผิดในหัวใจเราเนี่ย เราจะทำขึ้นมาให้มันเป็นความ
 จริงกับเราขึ้นมา เรารู้อะไรของเราได้ นี่หลวงปู่มั่นท่านพูดประจำ ใจของตัวเองไม่ดู ให้คน
 อื่นมาทายทำไม ใจของตัวเองเราก็ต้องดูแลแก้ไขสิ ใจของเรา ปฏิสนธิจิตของเราเนี่ยมัน
 เกิดมาเป็นเรา แล้วเราจะแก้ไขตัวเราเองอยู่เนี่ย ของที่เป็นของเราแท้ๆ เลย จะต้องให้ใครมา
 คอยประคับประคอง

เราเกิดมาพุทธศาสนานี้ พุทธศาสนาเรามีแต่ความมั่นคง เราเชื่อมั่นในพุทธ
 ศาสนา เราก็พยายามทำของเราให้ได้ ถ้าเราทำของเราให้ได้ขึ้นมา เห็นไหม มันก็เป็น
 ประโยชน์กับเรา ถ้าเราพยายามทำของเราขึ้นมา ถึงมันจะสุดวิสัยขนาดไหน เราก็
 กระเสือกกระสนไป เพื่อเป็นอำนาจวาสนาของเราไปข้างหน้า ถ้ามันไม่สำเร็จ ไม่สิ้น
 กิเลสในชาตินี้ มันก็เป็นสมบัติที่มันจะไปในชาติหน้า

เห็นไหม คุณิ เวลาทำบุญทำทานกัน ทำบุญกุศลขึ้นมา เห็นไหม บุญกุศลนี้เป็น
 อามิส เวลาทำสมาธิ สมาธิที่มันเกิดขึ้นมาเห็นไหม ถ้าเรามีสมาธิ มีหลักตั้งมั่นของเรา ถ้า
 เวลาเราใกล้จะเสียชีวิต ถ้าเราคิด จิตเราจะย้อนกลับมาถึงสิ่งที่มีประโยชน์กับเราที่สุด
 สิ่งที่มีมันฝังใจเราที่สุด เห็นไหม ถ้าเข้าสู่สมาธิเราจะไปเกิดเป็นพรหม เห็นไหม สมาธินี้
 มันก็ทำให้เราเกิดดีขึ้นไปละ ถ้าทำสมาธิแล้วเกิดมีปัญหาขึ้นมา ปัญญาที่ทำให้มีปฏิภาณ
 ไหวพริบขึ้นมา มันจะทำให้เราฉลาด ฉลาดกับเรา เราจะรู้คั่นของเราขึ้นมาจากภายใน

ถึงมันจะยังไม่สิ้นสุดแห่งทุกข์ มันจะแก้กิเลสอะไรไม่ได้ แต่มันก็เป็นการสร้าง
 ใจ ถือศีลร้อยหนพันหนก็ได้บุญไม่เท่ากับการมีสมาธิหนหนึ่ง มีสมาธิร้อยหนพันหน ก็
 ได้บุญไม่เท่ากับการทำให้เกิดปัญญาหนหนึ่ง ปัญญาอันนี้ไง เวลาองค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า แม้เราขาดสติอยู่ทั้ง ๑๐๐ ปี การมีสติแค่ชั่ววินาทีหนึ่งยังมี
 ประโยชน์กว่า

สติเห็นใหม่ สติมันอยู่ที่ไหนนะ สติเกิดจากจิต แล้วจิตมันอยู่ที่ไหนละ จิตมันอยู่กลางหัวอกของเรา แล้วถ้าสติมันพร้อมกับจิตขึ้นมาเนี่ย เรามีคุณค่าของเราขึ้นมาหรือยัง เรารับรู้ตัวเราขึ้นมาหรือยัง นี่ไง ถ้าเรารับรู้ตัวเราขึ้นมา นี่คุณค่าของเรามันจะเกิดตรงนี้ ถ้ามันมีคุณค่าของเราเกิดขึ้นมา ถ้าคุณค่าของเรารู้สึกตัวขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา มันย้อนกลับเข้ามา มันจะทำได้มากได้น้อยแค่ไหน มันอยู่ที่เราทำนะ เวลาเราเสียดสละ เวลาเราจะทำอะไร เราจะหวังว่าของๆ เรายี่มันจะเสียหายไปจากเรา แต่เวลาผลของการปฏิบัติ เราก็อยากให้มันเรียบง่าย อยากให้มันทำได้สมตามความปรารถนา

คำว่าสมความปรารถนานี้ก็เหมือนกับ ทางของเราเล็กน้อย ไข่ใหม่ ทางของเขา กว้างขวางกว่า รถของเขา สิ่งที้อำนวยความสะดวกทีเขาจะขับเคลื่อนไป เขาต้องขับได้มากกว่าเราแน่นอนอยู่แล้ว ทางของเราเป็นทางเกวียน ทางของเราเป็นทางเล็กน้อย เพราะเราสร้างของเราอย่างนี้ เราก็ใช้ทางของเราสิ มันทางของเรา เราก็ต้องใช้ทางของเรา เราก็ใช้ทางของเราไป เราจะไปน้อยเนื้อต่ำใจของเราได้อย่างไร เพราะเราทำของเราอย่างนี้ เราทำทางของเราอย่างนี้ เราทำทางของเราเป็นทางล้อทางเกวียน ไปเห็นเขาทำทางมาเป็นทางกว้างขวาง เราก็จะไปใช้ของเขา

เราก็ไม่มีอะไรไปวิ่งกับเขาอะ เขาสร้างทางของเขา มา เขาก็มีอุปกรณ์ใช้ในส่วนของเขาไป นี่ก็เหมือนกัน ในการประพฤติปฏิบัติ มันเป็นทางของใคร ถ้ามันตรงกับจริตนิสัยของเรา เราก็ปฏิบัติเพื่อหัวใจของเรา เราก็ทำของเราไป ทางเราจะคับจะแคบ ทางเราจะเป็นทางล้อทางเกวียน เราก็จะเข็นของเราไป ทางล้อทางเกวียนเราก็จะเข็นรถของเราไป เราจะไปทางเกวียนของเรา เกวียนเราก็จะวิ่งไปทางเกวียนของเรา มันก็จะถึงเป้าหมายเหมือนกัน

พอถึงเป้าหมายเหมือนกัน มันก็ถึงธรรมเหมือนกัน มันจะเป็นอะไรไป เห็นใหม่ แล้วเราจะไปน้อยเนื้อต่ำใจกับสิ่งใดละ เราจะไม่น้อยเนื้อต่ำใจกับสิ่งใดเลย ทีเราได้สร้างของเรา มา เห็นใหม่ กรรมเก่ากรรมใหม่ ถ้ามีสติสัมปชัญญะในปัจจุบันนี้ เราพิจารณาจะออกจากทุกข์นี้ เราก็อยากปรารถนาสิ่งที่เราสะดวกสบาย แต่ปรารถนาสิ่งที่สะดวกสบาย นี่มันคิดตอนนี้อย่างไร แต่ทางมันได้สร้างไปแล้ว ของทีทำมาแล้วก็สร้างมาแล้ว แล้วทางมันยังเปลี่ยนแปลงได้ แต่จริตนิสัยจะเปลี่ยนอย่างไร

ถ้าจะเปลี่ยนจริตนิสัย ก็เปลี่ยนเดี๋ยวนี้ไง เปลี่ยนเดี๋ยวนี้ที่ตั้งใจของเราเดี๋ยวนี้ ตั้งใจเดี๋ยวนี้เราก็ประพฤติปฏิบัติของเราเดี๋ยวนี้ ถ้าประพฤติปฏิบัติเดี๋ยวนี้ เห็นใหม่ จะกำหนดพุทโธก็ได้ ปัญญาอบรมสมาธิก็ได้ ถ้ามันปัญญาอบรมสมาธิ มันจะพ้นจากการทำนายทายทักเข้าไปสู่สังขารธรรม เราอยู่ในแควดวงของการทำนายทายทักนะ การทำนายทายทักเกิดจากจิต เห็นใหม่ ความคิดเกิดจากจิต ความรู้สึกเกิดจากจิต แต่ตัวจิตเฉยๆ นั่นเป็นอย่างใด

แม้แต่ตัวจิตยังไม่รู้ รู้แต่เกิด ถ้าไม่มีความคิดขึ้นมา ผู้ที่ทำนายทายทัก เขาจะรู้ใหม่ล่ะว่าเราคิดอะไร แล้วถ้าคิดอะไร ก็ต้องพูดถึงความคิดให้เป็นข้อเท็จจริงว่าคิดเรื่องสิ่งใดสิ แต่ที่ก็ว่า เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น มันเกิดจากจิตใจ สิ่งที่เกิดจากจิตมันก็เกิดภาพใจใหม่ เกิดความคิดใจใหม่ แล้วเขาก็ทำนายมาที่ความคิดนั้น แล้วความคิดนั้น เราคิดตรงที่เขาพูด เขาพูดไม่เหมือนเราเลย ตึกแกมันร้องของมัน โดยธรรมชาติของมัน เราไปสร้างเรื่องเลย ตึกแกว่าเรา ตึกแกว่าเราชี้โลก ตึกแกว่าเราชี้โกธร ตึกแกว่าเราชี้หลง เราคิดไปเอง ตึกแกมันไม่รู้หรอก เพราะตึกแกมันไม่ได้ปฏิบัติธรรม ตึกแกมันเป็นสัตว์

เราจะบอกว่าคนที่ทายเรา มันไม่รู้หรอก เพราะอะไร เพราะมันพูดแบบตึกแกมันพูดที่ความคิดใจ เพราะมันไม่เคยเข้าสู่สังขารธรรมใจ มนุษย์ต่างหากเข้าสู่สังขารธรรม มนุษย์ต่างหากทำจิตใจของเราให้สงบ มนุษย์ต่างหากใช้ปัญญาใคร่ครวญออกไปใจใหม่ ตึกแกมันไม่รู้ แต่ตึกแกมันร้องไปตามประสาธรรมชาติของมัน นี่ก็เหมือนกัน การทำนายทายทักที่เขาทำนายกัน มันก็ทำนายทายทักโดยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ไม่ได้ทำนายทายทักด้วยเกิดจากความจริง ฉะนั้นการทำนายทายทัก เราทำนายตัวเราเอง ถ้าทำนายตัวเอง พวจิตเราสงบเข้ามานี่ เราจะรู้ของเรา

จิตสงบจริงๆ นะ โดยสังขารมนะ มันจะไม่เป็นอย่างที่เราคิดหรอก เพราะธรรมดานี้ โดยสัญชาตญาณของมนุษย์ เราจะคิดได้ในสิ่งที่เรารับรู้ เราจะจินตนาการได้สิ่งที่เราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะจินตนาการ จินตนาการว่า สมาธิจะเป็นอย่างนั้น ทุกอย่างจะเป็นอย่างนั้น แล้วตึกแกมันพูดนะ เวลาจิตมันลงนะ มันสว่างไสว มันรู้ไปหมด สว่างไสว แต่พูดสมาธิผิดหมดเลย สมาธิเป็นอย่างไร

สมาธิเน้มนันจะมีขึ้นตอนของมนัน นีเห็นใหม่ แม้แต่จินไทย ๔ เห็นใหม่ กรรมโลก ฌาน พุทธวิสัย ฌานเห็นใหม่ แม้แต่ว่าคำว่ฌานคือสมาธิ นันยังเป็นจินไทยเลย เพราะมนันแตกต่างหลากหลายมาก มันไม่มีขอบเขตของมนันเลยละ เพราะว่าจริตนิสัยของคนไม่เหมือนกัน อำนาจวาสนาบารมีของคนไม่เหมือนกัน สมาธิเวลาลงนีนันลงอย่างไร แล้วสมาธิเน้มนันลงแล้วนะ พอเป็นสมาธิแล้วมันถอนด้วย คุณิ เวลาคนโดยปกติจะ บอกว่คนมีสติปัญญา คนมีสติ สติดีนีนี สมาธิเขาคิ สมาธิแบบมนุษย์งิ สมาธิแบบปุถุชน เห็นใหม่

ปุถุชนนีนันเป็นเรื่องของโลกๆ แต่ถ้ามนันเป็นธรรมนะ ถ้ามนันเป็นสมาธิขึ้นมานีมันลงสู่สมาธิ มันจะอยู่ของมนันอย่างนั้นไม่ได้ อยู่ไม่ได้เพราะเหตุใด อยู่ไม่ได้เพราะว่เราเป็นปุถุชน เราเป็นมนุษย์ มันจะออกมาสู่สามัญสำนึกเรานี อย่างเช่นเรานอนหลับนีกคนที่เขาไม่หลับ เขาจะมาคุยกับคนนอนหลับ คนนอนหลับจะคุยกับคนที่ไม่นอนหลับได้ใหม่ คนหนึ่งนอนหลับอยู่ อีกคนหนึ่งเป็นคนปกติ คนปกติมันพูดได้ รู้สึกตัวได้ แต่คนนอนหลับเขาไม่รู้สึกตัวงิใหม่

นีกีเหมือนกัน เวลาจิตเข้าสมาธิเน้มนันเป็นสมาธิ มันเข้าสู่ความนิ่ง แต่พวกเรานีเป็นคนตื่นอยู่ หมายถึงว่คนที่รับรู้ได้โดยอารมณ์ความรู้สึก อารมณ์ความรู้สึกนีนันก็เหมือนกับคนปกติที่จะสื่อสาร จะพูดคุยกัน แต่คนที่อยู่ในสมาธิเขาจะพูดคุยกับเราได้ใหม่ เวลาจะกำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธ หรือปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าจิตมันเข้าสู่สมาธิเน้มนันเหมือนกับคน... ถ้าพูดถึงตุ๊กแกนะ ตุ๊กแกโดยทำนายทายทักนีกิ เขาไม่เคยเข้าสู่สมาธิเลยคือเขาคืนมานี เขาไม่เคยนอนหลับแม้แต่หนเดียวเลย

ถ้าคนเข้าสู่สมาธิไม่ได้ เหมือนกับคนตื่นอยู่ แล้วไม่เคยนอนหลับเลย ไม่เคยนอนหลับ เพราะเข้าสู่หลับจิตมันจะเข้าไปสู่สมาธิ พอจิตมันเข้าสู่สมาธิเน้มนันจะเห็นความแตกต่างระหว่างคนตื่นกับคนหลับ เราคืนอยู่นี เราเมื่อยล้า เราใช้ร่างกายตลอด เราใช้ความคิดตลอดเวลา นี เวลาเราไปนอนหลับ เห็นใหม่ หลับไปแล้วตื่นขึ้นมานีมันสดชื่นแคไหนด เวลาหลับไปแล้วมันจะมีความสุขแคไหนด

ฉะนั้นคนตื่นกับคนหลับมันแตกต่างกัน ฉะนั้นความคิดที่ว่จิต จิต จิต ความคิดต่างๆ นะ มันแตกต่างกับสมาธิ มันแตกต่างกัน เพราะความคิดเกิดจากจิต เห็นใหม่

ตุ๊กแกมันพูดเอง นิพพาน นิพพานนี้มันเกิดจากจิต มันไม่ใช่ตัวจิต ถ้าเป็นตัวจิตขึ้นมาี่ เวลาถ้าจิตมันสงบเข้าไป เห็นไหม จิตมันสงบเข้าไป เหมือนคนตื่นกับคนหลับมัน แตกต่างไหม ถ้ามันแตกต่าง คนที่ตื่นมากับคนที่นอนหลับนี้มันจะพูดว่า เราเคยนอนหลับอย่างไร เวลาเรานอนไม่หลับ เราก็มีความทุกข์ร้อนอย่างนี้ เวลาเราหลับไปนี้ เราหลับเป็นอย่างไร เห็นไหม

ฉะนั้น สิ่งที่เป็นทำนายทายทักนี้ มันเกิดจากจิต มันเกิดจากความคิด มันไม่ได้เกิดจากสัมมาสมาธิ ถ้าเกิดจากสัมมาสมาธินี้ พอจิตมันสงบเข้ามา เห็นไหม เพราะถ้าจิตสงบมันต้องผ่านขั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณนี้มันเป็นขั้น ๕ เห็นไหม ขั้น ๕ เกิดจากจิต ถ้าไม่มีพลังงานของจิตขั้น ๕ มันจะแสดงตัวมาไม่ได้ ขณะปกตินี้ มันแสดงตัวของมัน เห็นไหม ถ้าเรากำหนดพุทโธ พุทโธ หรือปัญญาอบรมสมาธินี้ มันจะปล่อยขั้น ๕ ปล่อยขั้น ๕ เข้าไปสู่จิต พอเข้าไปสู่จิตนี้คือสมาธิเิง

ถ้าเป็นสมาธิขึ้นมา เห็นไหม สัมมาสมาธิ ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ มันเห็นความแตกต่าง ถ้าเห็นความแตกต่างนะ สมาธิโดยที่เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา แล้วถ้าเข้าไปแล้ว มันอยู่อย่างนั้นไม่ได้ คำว่ามันอยู่อย่างนั้นไม่ได้นี้ เพราะว่าอะไร เพราะว่าสิ่งที่เข้าไปอยู่ได้เพราะเราใช้คำบริกรรม เพราะจิตมีคำบริกรรม จิตมันจะกล่อมตัวของมันเอง พอกล่อมตัวของมันเองนี้ มันปล่อยวางได้ ปล่อยวางความคิดได้ ปล่อยวางขั้น ๕ ได้ เห็นไหม

ใช้ปัญญาอบรมสมาธินี้ มันก็ควบคุมดูแลตัวของมัน ควบคุมก็เห็นโทษเิง เห็นโทษเพราะอะไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้เลยว่า ความสุขใดๆ ในโลกนี้ เท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้าจิตสงบไม่มี เห็นไหม ที่เราฟุ้งซ่านอยู่ที่นี่ เราคิดของเราอยู่ที่นี่ ธรรมชาติของมัน มันเป็นธาตุ ๔ และขั้น ๕ นี้สัญชาตญาณของมนุษย์ มันมีการกระทำของมันอย่างนี้ จิตมีการกระทำของมันอย่างนี้ เห็นไหม แล้วเราก็ตรึกในธรรมแบบตุ๊กแกกัน ตุ๊กแก ตุ๊กแกก็จิ้งจกตุ๊กแกมันก็ร้องกันไป แต่เราไปศึกษามันก็เป็นปรัชญา ก็ว่ากันไปนั่นนะ

นิพพานเป็นอย่างนั้น ธรรมะเป็นอย่างนั้น ก็จิ้งจกตุ๊กแกมันก็ได้จับขานกันไป แล้วอ้างพุทธพจน์ซะด้วยนะ พุทธตรงพุทธพจน์หมดเลย ชัดเจนแจ่มแจ้งเลย นี้ไอ้ผู้ปฏิบัติ

ไม่รู้เรื่องอะไรเลย เห็นใหม่ ตึกแก๊งจกมันก็ร้องของมัน เป็นธรรมชาติของมัน ทีนี้เราใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ใช้คำปริกรรมพุทธโฆ พุทธโฆเข้ามาเนี่ย เวลามันปล่อยเข้ามา เห็นใหม่ มันปล่อยขั้น ๕ ปล่อยความรู้สึกเข้าไปสู่ความสงบของมัน

ถ้าเข้าสู่ความสงบเห็นใหม่ ถึงบอกว่า ขณิกสมาธิเป็นอย่างไร เกิดเพราะเหตุ เพราะผลอย่างไร อุปจารสมาธิเนี่ยมันลึกซึ้ง มันแตกต่างกันอย่างไร อัปนาสมาธิเนี่ยมันจะเป็นสมาธิได้อย่างไร แล้วความรู้เนี่ยรับรู้สมาธิได้อย่างไร ไม่ใช่ว่าต้องจิ้งจกตึกแก๊งนะ พอจิ้งจกตึกแก๊งนะ เวลาจิตมันลงนะ มันจะสว่างไสว มันจะผ่องใส จำขี้ปากเขามาพูด เพราะจำขี้ปากเขามาพูด ถ้าคนรู้ได้อย่างนี้จริง จะพูดเรื่องสมาธิผิดไม่ได้ เรื่องสมาธิต้องพูดได้ถูกต้อง ไม่ใช่มาทำนายทายทักกันอย่างนี้

แล้วพอผู้ที่ปฏิบัติโดยที่เขาควักหัวใจไปแล้ว เห็นใหม่ ว่าง สมาธิเป็นอย่างนั้น สมาธิเนี่ยมันเป็นปัจจุบัน มันปล่อยวางหมดแล้ว ว่างนะ เขาควักหัวใจไปหมดแล้ว มันไม่มีอะไรในหัวใจไว้ปฏิบัติเลย มันเป็นเรื่องโลกๆ หมด มันเป็นสัญญาอารมณ์ มันเป็นการสร้างภาพมา เห็นใหม่ ฉะนั้นเราจะต้องไม่ฟังใครทั้งสิ้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก เห็นใหม่ ว่าเป็นผู้ชี้ทางเท่านั้น ส่วนการประพฤติปฏิบัติเนี่ยมันต้องเป็นของเรา

ฉะนั้นเราปฏิบัติก็ต้องเป็นของเรา สิ่งที่ว่ามันปฏิบัติแล้วเนี่ย สิ่งที่ปฏิบัติแล้วเข้าใจ มันเป็นความว่าง มันเป็นความพอใจเนี่ย มันเป็นจิ้งจกตึกแก๊งหมดเลย มันเป็นความเห็นของโลก มันเป็นการทำนายทายทัก เพราะว่าทำนายทายทักนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทำเพื่อประโยชน์ เนี่ย พุทธกิจ ๕ เห็นใหม่ เล็งญาณต่างๆ นี้เพื่อประโยชน์ประโยชน์จริงๆ ประโยชน์กับผู้นั้น แล้วคนที่ทำ คนที่จะได้ประโยชน์ เห็นใหม่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องไปเอาทีละคนๆ นะ แต่ละคนต้องมีอำนาจวาสนาบารมีของเขา เขามีมุมมองของเขา เวลาสื่อสารสิ่งต่างๆ เขาเข้าใจได้ คู่มืออย่างองค์อุทิมมาลเห็นใหม่

“สมณะหยุดก่อน สมณะหยุดก่อนนะ”

“เราหยุดแล้ว แต่เธอต่างหากไม่หยุด”

“อ้าวหยุดอย่างไรนะ”

“ก็หยุดละทำชั่วไง”

นี่มันเป็นปัจจุบันของคนคนนั้น หยุดทำความชั่ว หยุดต่างๆ เห็นไหม เราหยุดแล้ว แต่เธอไม่หยุด ยังง้างดาบอยู่นั้น ยังเงื้อดาบอยู่นั้น เห็นไหม

นี่มันสะท้อนใจ คำว่าสะท้อนใจ พอสะท้อนใจแล้วมันเข้าสู่ใจ มันจะเข้าสู่อริยสัจ เข้าสู่ความจริง ถ้าเข้าสู่ความจริงขึ้นไปพระพุทธเจ้าก็เทศน์ซ้ำเลย พอเทศน์ซ้ำขึ้นมา เห็นไหม ขอบวช พอถึงที่สุดก็ประพฤติปฏิบัติถึงที่สุดได้ สิ่งทีเวลาเดือนขึ้นมาแล้วนี่ มันก็เป็นแค่ทำให้มีสามัญสำนึก เพราะอริยสัจไม่เป็นเช่นนั้น สิ่งทีประพฤติปฏิบัติไม่เป็นเช่นนั้น ฉะนั้น สิ่งนี้เป็นสังฆธรรม

เราปฏิบัติเห็นไหม เราชวนขวยเพื่อประพฤติปฏิบัติ ในการประพฤติปฏิบัติของเรา เห็นไหม เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ได้พบพระพุทธศาสนานี้เป็นบุญกุศลของเราแล้ว ถ้าเป็นบุญกุศลของเราแล้วนี่ เวลาทำสิ่งใดขึ้นมาที่มันต้องเกิดจากใจของเรา เกิดจากการกระทำของเรา เราจะแสวงหาสัพปายะดิชขนาดไหน ถ้าเราปฏิบัติไม่เข้าถึงสังฆธรรม เราก็จะได้ปฏิบัติเป็นอานาจาสนาบาารมีเท่านั้น

ฉะนั้น การปฏิบัติของเรา ไม่ใช่ว่า เขาบอกว่าไม่มีการศึกษาเลย ไม่มีการค้นคว้ามาเลยนี่ การปฏิบัติมันจะเป็นไปได้อย่างไร ปฏิบัติค้นคว้ามาตลอดเลย แต่ค้นคว้าโดยกิเลส ให้กิเลสมันจูงจูงไป นี่ขนาดตุ๊กแก จิ้งจกตุ๊กแกยังเชื่อมั่นเลยนะ ยังกราบเคารพบูชามันนะ ยิ่งจิ้งจกเผือก ตุ๊กแกเผือกด้วย โอ้โฮ จะกราบจะไหว้จะดูแล นี่ไงศึกษามากไป

แต่ถ้าเวลาเราปฏิบัติมากละ มันก็จะรู้ขึ้นมาจากเรา มันรู้ขึ้นมาจากเราละ จิ้งจกตุ๊กแกมันก็เป็นสัตว์ เราเป็นมนุษย์ เรามีสมอง เรามีอานาจาสนาบาารมี พระไตรปิฎกใครก็เปิดอ่านได้ ใครๆ ก็รับรู้ได้ แต่ในการประพฤติปฏิบัติ สิ่งทีสัมผัสขึ้นมา เห็นไหม ในภาคปฏิบัติขึ้นมา มันรับรู้ได้อย่างไร ถ้ามันเป็นสมาธิ ถ้าจิตมันพุทโธ พุทโธ จนมันสงบได้ ถ้ามันสงบไม่ได้ สงบไม่ได้เพราะเราอ่อนแอ สงบไม่ได้เพราะเราไม่จริงจัง เรามันเป็นคนจับจด เราต้องเป็นคนมั่งง่าย สิ่งใดที่มันเป็นของง่ายของสะดวก เราต้องการสิ่งนั้น สิ่งใดทีมีคุณประโยชน์ ทีเป็นประโยชน์กับเรา เรากลับไม่ต้องการ เพราะมันต้องเป็นการลงทุนลงแรง

คูลี สัมมาสมาธิ เห็นใหม่ ว่าหิน ๑ กิโล ๒ กิโล ๓ กิโล ๔ กิโลนี้ น้ำหนักของมัน ก็แตกต่าง พอน้ำหนักแตกต่าง มันจะแตกต่างได้อย่างไร เพราะหินมันมีน้ำหนักแตกต่าง มันก็ต้องก้อนใหญ่กว่าไซ้ไหม น้ำหนักที่มากกว่าไซ้ไหม ในการทำความสงบของใจ ถ้าใจสงบขึ้นมาได้นี้ มันก็ต้องมีสติสัมปชัญญะที่ดีกว่าไซ้ไหม สิ่งต่างๆ ที่มันจงใจว่า ดีกว่านี้ มันทำให้กำลังของเราจะยกของได้ ๒ กิโล ๓ กิโล ๔ กิโลขึ้นไป เพราะอะไร เพราะว่ามันเป็นการฝึกฝนของเราไซ้ไหม ร่างกายเราแข็งแรงขึ้นมาไซ้ไหม เพราะเรายกบ่อยๆ ครั้งขึ้นไซ้ไหม เราเพาะกายของเรา จนเรามีกล้ามเนื้อของเรามีกำลังขึ้นมา เราก็สามารถทำได้ไซ้ไหม

จิตของเราก็เหมือนกัน ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา ด้วยความตั้งใจของเรา กำหนด คำบริกรรมพุทโธ พุทโธ โดยอาศัยพุทโธต่อไป มันจะไปไหนละ มันจะไปไหน ในเมื่อ จิตใจมันมีความแข็งแรงขึ้นมา ถ้าจิตใจมันแข็งแรงขึ้นมา นี่มันอ่อนแอ ยิ่งอ่อนแอ แล้ว ตู้กแก จึงจกตูกแกมากกว่าทำอย่างนั้นสะดวกสบายนะ มันไปตามจึงจกตูกแกหมดเลย เพราะอะไร เพราะว่าสะดวก ทั้งๆ ที่เป็นคน เป็นมนุษย์ เป็นผู้มีปัญหา เป็นผู้ที่มีความ สัมผัส มีความรับรู้ ทำไมให้จึงจกตูกแกมันชักนำไปได้ พอมันชักนำไปได้แล้วมันจะ ไม่ได้ประโยชน์อะไรกับตัวเองเลย แล้วพอทำไปก็หน้าซีดหน้าเขียวนะ มันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้น

สันทิภูฐิโกนะ สันทิภูฐิโก มันจะรู้เองในหัวใจของเรา เราสงบเราก็ต้องรู้ว่าสงบ แล้วเวลาสงบขึ้นไปแล้วนี้ เห็นใหม่ เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูดถึงความสงบ แล้วท่านพูด แตกต่างกับเรานี้ อ้าว..แล้วมันสงบอย่างไรละ แล้วมันแตกต่างกันอย่างไร นี่มัน ตรวจสอบได้ มันคุยกันได้ ถ้าเราตรวจสอบขึ้นมา ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์กับเรา เพราะจิตเรามันสงบแล้ว เห็นใหม่

นี่ไม่ทำนายคนอื่น จะทำนายเราเอง เห็นใหม่ สัจธรรมจะเกิดขึ้นจากมรรคญาณ เกิดขึ้นจากการขวนขวาย เกิดขึ้นจากการกระทำ มันไม่เกิดมาจากฟากฟ้า ไม่เกิดจากที่ ไหน สติไม่มีในหนังสือไม่มีในตำรา ตำราเป็นตัวอักษรทั้งนั้น สติเกิดขึ้นมาจากเรา สมาธิก็เกิดขึ้นมาจากเรา แล้วปัญญาที่มันเกิดขึ้นมาจากเรานี้ มันต้องเป็นสัจธรรม มัน เป็นปัญญาที่มันมีฐานอะไรรองรับ

ปัญญา ปัญญาในโลกียปัญญา โลกุตตรปัญญา แตกต่างกันอย่างไรวิน ปัญญาที่ใคร่ครวญอยู่นี้ ปัญญาจึงจกตุ๊กแกที่มันเกิดขึ้นมานี้ มันก็เป็นปัญญาที่โลกเขามีกันอยู่แล้ว โลกเขามีอยู่แล้ว เห็นไหม คุณก็สมเด็จเจ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดแสดงธรรมไว้ที่ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรี คอมพิวเตอร์มันจำได้หมดเลย คอมพิวเตอร์มันจำได้หมดเลย คอมพิวเตอร์มันก็ไม่ได้อะไรเลย เดียวนี้คอมพิวเตอร์ทุกๆ สำนัก มีพระไตรปิฎกหมดเลย กคอะไรได้หมดทั้งนั้นนะ

นี่ไง นี่พูดถึงสิ่งต่างๆ เห็นไหม ที่ว่าเราจำได้หมด เราได้อะไร นี่ก็เหมือนกัน ถ้าสติมันก็คือสติ ปัญญามันก็คือปัญญา อยู่ในตำราทั้งนั้นนะ แต่ถ้าตัวจริงมันอยู่ในไหนนะ ตัวจริงเห็นไหม ไม่ต้องให้จกตุ๊กแกมันมาชักนำเราไป ถ้ามันเป็นขึ้นมาจากใจ สติก็เป็นสติของเรา สมาธิก็เป็นสมาธิของเรา แล้วถ้าปัญญามันเกิดขึ้น โอ้โฮ เห็นไหม เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าปัญญามันใคร่ครวญ มันเกิดมรรคญาณเข้าไป ไปถึงบางอันนี้ อ้อ อ้อ เลยนะ อ้อ อ้อมันก็เข้าถึงใจ อ้อ อ้อก็เข้าถึงใจ

ไอนี้ต้องให้ตุ๊กแกมันบอกว่าใช่หรือไม่ใช่ แล้วตุ๊กแกมันชี้ขึ้นมา ชี้ถูกชี้ผิดก็ยังเชื่อตุ๊กแกไปอีก ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่มีหัวใจ ไม่มีภวาสวะ ไม่มีสถานทีเลย ไม่มีอะไรเป็นสมบัติของตัวเองเลย ให้เขาจงไปได้ตลอดเวลา เห็นไหม เพราะเราไม่มีธรรมะ เราเป็นท่านาย ท่านายทายทักเรื่องโลกๆ แต่ถ้าเป็นธรรมะนะ โอ้โฮ มันแตกต่างหลากหลาย ฉะนั้นคำว่าแตกต่างหลากหลาย ของมีคุณค่า เพชรนิลจินดาที่เขาเก็บไว้ในที่ปลอดภัย หัวใจของเรา เราปฏิบัติของเรา เราต้องการที่สงบสงัด เพราะอะไร เพราะจะให้เข้าถึงความละเอียดอ่อนของใจ ใจมันละเอียดอ่อนมาก

คุณสิ เวลามีความสุข เห็นไหม เรานั่งอยู่ชายเขาชายทุ่ง มันมีความสุขของมัน เราไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว เรามีความปลอดโปร่ง มีความโล่งใจ เพราะเราเห็นว่าชีวิตมันก็มีเท่านั้น เห็นไหม นี่ปัญญาชนเห็นไหม เขาอยู่ในความที่สงบสงัด เขาอยู่ของเขาด้วยความเรียบง่าย สิ่งที่เรียบง่าย เราไม่ต้องการเอาสิ่งใดมาเป็นภาระรุงรังเลย อย่างเรานี้แหละ เป็นเศรษฐีเงินผ่อน เราพยายามจะประดับเราให้เต็มตัวเลย ให้สังคมเขาเชื่อถือว่ามีฐานะ เห็นไหม คนที่พยายามเอาสิ่งต่างๆ มาประดับตัวเอง เพื่อปกปิดปมด้อย ปมด้อยว่าเราไม่มี แต่เราอยาก พอมีนะเราจะแขวนไว้เต็มคอเลย ไปไหนเราจะขนไปเต็มตัวเลย ไปอวดเขา แต่คนเขามีจริงๆ นะ เขาไม่ต้องการสิ่งใดเลย

เห็นไหม ปัญญาชนนะ เราอยู่ในที่สงบสงัด ในที่ที่วิเวก พอวิเวกขึ้นมาแล้ว เราจะเรามีปัญญาลึกซึ้งเข้าไป เราจะย้อนกลับเข้ามา ย้อนกลับเข้ามา ถ้าจิตมันสงบนะแล้ว ย้อนกลับเข้ามา เพราะอะไร เพราะถ้าจิตมันดีมันอยู่ที่สงบสงัดได้จริง มันไม่ได้อยู่โดยมารยาสาโดย เราไปอยู่ในป่าในเขากันโดยมารยาสาโดย เพื่อจะเอาศักยภาพมาอวดกันว่า เรานี้ออกมาจากป่า สัตว์ป่ามันอยู่ในป่าทั้งชีวิต คนยังเอาอาวุธไปยิงมันเอามาเป็นอาหาร เราเข้าไปป่านั้น เรายังไม่ได้อยู่ในป่าเท่ากับสัตว์เลย แต่สัตว์มันไม่มีสมอง สมองมันเล็กกว่าเรา มันเป็นสัตว์เดรัจฉาน มันไม่มีโอกาสได้ประพฤติปฏิบัติ แต่สัตว์มันก็มีคุณธรรมของมันนะ

นี่พูดถึงว่าถ้าเรามีหัวใจ หัวใจที่เป็นธรรม ถ้าหัวใจที่เป็นธรรม เห็นไหม เราเข้าไป เราเข้าป่าเข้าเขาไป เข้าป่าเข้าเขาไปเพราะจิตใจเราปัญญาชน เราไม่ใช่เศรษฐีเงินผ่อนที่จะเอาอะไรมาประดับตัวเองตลอด มันก็เป็นทำนายโง่ ทำนายทายทักเพื่อลากเพื่อสักการะ เห็นไหม มันก็เป็นจิ้งจกตุ๊กแก ต้องการให้เขาเคารพนับถือ แต่ถ้ามันเป็นความจริงของเราละ ถ้าเคารพนับถือโดยข้อเท็จจริงที่เขาศรัทธาของเขา เป็นบุญของเขา อันนั้นมันเรื่องของเขานะ

แต่นี้มันไม่เป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงจะไม่ทำนายทายทักใครเลย เพราะมันเป็นโทษกับเขา ทำนายไปแล้วนี่ คูลี หลวงปู่มันท่านรู้ท่านเห็นของท่านหมด เวลาท่านจะพูดอะไร เห็นไหม ท่านพูดผ่าน ท่านพูดผ่านให้เขา พยายามจะสื่อนะ การสื่อให้คนรับรู้ได้ การสื่อให้คนกลับความคิดความเห็นนี้ กลับกลายเป็นไปเพิ่มทิฐิมานะให้เขากลับกลายเป็นไปชักจูงให้เขาพึ่งตัวเองไม่ได้ มันแตกต่างกันนะ กลับเป็นการชักจูงให้เขาพึ่งตัวเองไม่ได้ ก็การศึกษาที่ไปทำให้เขาคอกอกใจ เห็นไหม แต่ครูบาอาจารย์ของเรานี้ จะทำอย่างไรให้เขาสำนึก เพราะอะไร เพราะใจเป็นธรรม ใจเป็นความเมตตา ของอย่างนี้ถ้าแสดงออกไปแล้วนี่มันเป็นประโยชน์กับผู้แสดงออกใจ นี่ ถ้าเป็นความจริงนะ

ถ้าเป็นความเท็จละ ถ้าเป็นความเท็จมันก็เป็นมหาโจรใจ สิ่งนี้เป็นมหาโจรเพื่อประโยชน์กับมันใช่ไหม สิ่งอย่างนี้ถึงมันจะเป็นความจริง มันก็ไม่ใช่อริยสัจอยู่แล้ว มันเป็นอกุศลญา เห็นไหม เขาใช้เอาไว้เป็นเครื่องมือ เครื่องมือเพื่อทำให้คนๆ นั้นเขาสำนึกให้เขากลับตัวกลับใจให้เป็นคนดีขึ้นมา แล้วให้เขาย้อนกลับมาหาเรา

ฉะนั้นของเรา เราไม่ต้องการสิ่งนั้น เราต้องการการพ้นทุกข์ เพราะสิ่งๆ นั้น ถ้าเป็นวิงวนของเขา เราจะวนเข้าไปในวิงวนของเขา แต่ถ้าเป็นความเห็นของเรา มันก็จะทำให้เราเนิ่นช้า เพราะสิ่งอย่างนี้มันมีกับเราอยู่แล้ว ความรู้สึก ความนึกคิดมันมีอยู่แล้ว ความรู้สึกความนึกคิดมันเกิดจากอวิชชา มันยิ่งจะส่งเสริมไปอีก ๒ เท่า ๓ เท่า ที่มันจะแสวงหาสิ่งใดๆ มาทับถมมัน แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธเราจะเอาอริยสัจ เราจะเอาสัจจะความจริง เราจะเอาธรรมะ เราไม่ได้เอาการทำนายทายทัก เราจะเอาธรรมะของเรา เห็นไหม

เราทำความสงบของใจของเราเข้ามา ถ้าใจมันสงบเข้ามาเห็นไหม ครูบาอาจารย์เรามีอยู่แล้ว จิตสงบแล้วให้ทำอะไรต่อไป สงบมากน้อยแค่ไหน เวลาไปตามครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ถามว่า สิ่งที่เราทำนี่ใครเป็นคนรู้ละ เราเป็นคนรู้ก่อนใช่ไหม จิตเราสงบ เราจะรู้ว่าเราสงบ แต่นี่จิตเราไม่สงบ แล้วจะให้เขาทายทักว่าสงบไป จิตเราพอหรือยัง จะให้เขาทายทักว่าได้เป็นได้ยินอย่างนั้นจริงหรือเปล่า ไม่มีสิ่งใดจริงเลย เพราะมันเป็นสันทิฏฐิโก มันเป็นปัจจัยตั้ง มันจะเกิดกับผู้นั้นเท่านั้น ผู้อื่นจะให้ค่ากับผู้บุคคลที่ ๒ ไม่ได้เลย

บุคคลคนนั้นจะทำให้บุคคลคนนั้นเอง ครูบาอาจารย์เป็นคนชี้แนะ ถ้าครูบาอาจารย์องค์นั้นถูกต้อง เราสาธุ ถ้าครูบาอาจารย์ที่ไม่ถูกต้อง เขาจะชักนำให้เราเสียหายไป เราจะไปกับเขาไหม ถ้าเราไม่ไปกับเขา เห็นไหม เราถึงจะต้องทำด้วยตัวของเรา แล้วเรากำหนดโดยคำบริกรรม เพราะอะไร พุทธานุสสติ เป็นคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง พุทธานุสสติ ธรรมานุสสติ สังฆานุสสติ เห็นไหม สังฆานุสสติ มีสติด้วย มีสังฆะในหัวใจด้วย เห็นไหม พุทธานุสสติ มีสติ กำหนดอานาปานสติ กำหนดโดยใช้ปัญญาอบรมสมาธิ โดยธรรมารมณฺ์ สิ่งต่างๆ เราทำของเราเข้ามา มันจะเห็นผลของเราเข้ามา ถ้าเห็นผลของเราเข้ามาเห็นไหม นี่ใจ หัวใจของเรามันอยู่กับเรา ไม่ใช่หัวใจของเราโดนเขาขโมยไป ถ้าหัวใจของเราเขาขโมยไปอยู่ที่เขาแล้วนี่ จะทำอะไรก็ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้น มันไม่มีอะไรขึ้นมาเลย เพราะมันไม่มีหัวใจใช่ไหม

เวลาปฏิบัตินะ ว่างๆ โอ้ ปฏิบัติแล้วง่ายมาก มันสบายมาก มันว่างหมด มันว่าง เพราะมันไม่มีหัวใจ มันไม่มีสิ่งใดรับรู้ มันก็ว่างนะสิ มันว่างแบบจืดชืดน้ำ ว่างแบบไม่มีสิ่งใดเป็นประโยชน์กับใจดวงนี้เลย แต่ถ้ามีสติขึ้นมา โอ้ พอมีสติมันจะเตือนเราตลอด

นะ ถ้ามีสติ สติพุทธโธ หรือสติใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ถ้ามีสติแล้วมันว่างนี่ ว่างเพราะสติ ว่างเพราะรับรู้ นี่ อ้อ อ้อ มันซาบซึ้งมาก ซาบซึ้งกับสิ่งที่ว่าง

ว่างๆ นี่มัน มันว่าเชือกขาด ไม่มีสิ่งใดตอบสนองกับจิตดวงนั้น ถ้าจิตดวงนั้นมีความสงบ มันก็สุขเพราะความสงบนั้น พอจิตออกใช้ปัญญา การออกใช้ปัญญาเห็นใหม่ จิตสงบขนาดไหน สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ แล้วถ้าไม่ออกใช้ปัญญา สมาธิเสื่อมแน่นอน เพราะสมาธิจะอยู่อย่างนั้นไม่ได้ ถ้าเป็นวินัยของพระนะ แม้แต่ได้ฌานสมาบัตินี้เป็นสมาธิ พุดอวดนะ มันก็เป็นปาราชิกแล้ว คำว่าเป็นปาราชิกเห็นใหม่ หมายถึงว่า คำว่าพุดอวดพุดออกไปนี่ มันอยู่ของมันได้อย่างนั้นใหม่ นี่พุดถึงคำว่าฌานสมาบัติ การได้สมาธิ เพราะคำว่าสมาธินี้มันไม่เหมือนกับจิตปกติเราใจ

ทีนี้คำว่าว่างๆ ที่เราว่าไม่มีหัวใจ เราไม่มีสิ่งใดในหัวใจของเรา แล้วเราบอกว่างๆ ว่างๆ นี่เห็นใหม่ มันถึงเป็นเรื่องปกติใจ มันเป็นเรื่องปกติที่รับรู้กันได้ว่าว่างๆ เห็นใหม่ มันถึงไม่ใช่สมาธิ มันไม่ใช่ธรรมะ มันเป็นการทำ แต่ถ้ามันเป็นธรรมะนะ เวลาจิตมันสงบเข้ามา แล้วมันอยู่ของมันไม่ได้ มันอยู่ไม่ได้เพราะอะไร อวดอวดตรีนุชยธรรม ธรรมที่เหนือมนุษย์ใจ

ฌานสมาบัตินี้เป็นธรรมที่เหนือมนุษย์ ฉะนั้นเราเป็นมนุษย์ใช้ใหม่ จิตมันถึงอยู่ในสมาธิไม่ได้ มันจะต้องเป็นมนุษย์ปกติ ถ้ามนุษย์ปกติมันถึงจะถอนออกจากสมาธิมาเป็นปุถุชน เป็นปกติเรา ฉะนั้นเวลาใช้คำบริกรรม ปัญญาอบรมสมาธิ หรือสมาธิอบรมปัญญาขนาดไหน จิตสงบเข้าไปแล้ว จิตเป็นสมาธิแล้ว อยู่ในสมาธิอย่างนั้นไม่ได้ ฉะนั้นพออยู่ไม่ได้ ครูบาอาจารย์ของเราถึงบอกว่าให้ตั้งสติไว้ ให้ตั้งสติไว้ แล้วกำหนดคำบริกรรม

เหตุที่เป็นสมาธิเพราะจิตมันมีคำบริกรรม จิตมันไม่แต่ส่ายไปตามอำนาจของกิเลสค้นหาความทะยานอยาก จิตมันอยู่กับคำบริกรรม เพราะสติมัดมันไว้อยู่กับคำบริกรรม พุทโธ พุทโธ พุทโธเห็นใหม่ มันไม่แต่ส่ายไปตามค้นหาความทะยานอยาก โดยทำนายทายทัก มันจะอยู่โดยสัจจะความจริงของมัน พออยู่ในสัจจะความจริงของมัน พุทโธ พุทโธ พุทโธนะ จนมันเป็นอิสระ จิตมันเป็นอิสระได้ชั่วคราว นี่คือสัมมาสมาธิ

จิตมันอิสระชั่วคราวโดยที่มันไม่เกาะเกี่ยวกับอารมณ์ ไม่เกาะเกี่ยวกับขันธ ๕ ไม่เกาะเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นโลก มันถึงเป็นสมาธิ

คำว่าสมาธินี้ ถึงบอกว่าสมาธิมันอยู่ของมันไม่ได้ ถ้าอยู่ไม่ได้แบบนี้ เราใช้คำบริกรรมบ่อยครั้งเข้า เห็นไหม ทำสมาธิบ่อยๆ ทำสมาธิบ่อยๆ ทำความสงบบ่อยๆ จนเป็นสมาธิ ทำความสงบบ่อยๆ ทำความสงบบ่อยๆ เห็นไหม ทำความสงบบ่อยๆ รักษาได้ จนชำนาญกับมัน นี่ไง พอจิตมันชำนาญขึ้นมาแล้วนี่ มันรักษาสมาธิได้ มันมีกำลังของมันใช้ใหม่

นักกีฬา ถ้าหมั่นฝึกซ้อมจนร่างกายฟิตสมบูรณ์ขึ้นมา เห็นไหม เขาพร้อมที่จะแข่ง จิตก็เหมือนกัน ถ้ามันมีสัมมาสมาธิของมัน โดยสัจจะความจริงของจิตนั้น เวลามันออกใช้ปัญญา ออกใช้ปัญญา เห็นไหม ถ้าไม่ออกใช้ปัญญานี้ จิตจะเสื่อมโดยธรรมชาติของมัน อุดริมนุชยธรรม ธรรมที่ไม่มีในมนุษย์ ฉะนั้นไม่มีในมนุษย์ มันก็ต้องกลับมาเป็นมนุษย์แน่นอน จิตต้องกลับมาเป็นปกติแน่นอน ฉะนั้นสมาธิต้องเสื่อมแน่นอน

แต่เพราะการหมั่นรักษา ความชำนาญของครูบาอาจารย์ที่แนะนำสั่งสอน เพราะครูบาอาจารย์ที่ทำอย่างนี้ได้ เพราะครูบาอาจารย์ท่านต้องทำของท่านมา จิตของครูบาอาจารย์ทุกองค์ ผู้ปฏิบัติทุกๆ คน จะต้องเป็นสมาธิ แล้วเสื่อมจากสมาธิ แล้วฝึกหัดปัญญา มันจะล้มลุกคลุกคลานมา สิ่งที่ล้มลุกคลุกคลานมาเพราะเราพยายามจะทำคุณงามความดีของเรา เราจะต้องการสังขรณ์ใช้ใหม่ เราเกิดเป็นมนุษย์ใช้ใหม่ เราพบพระพุทธศาสนาใช้ใหม่ ถึงพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่งใช้ใหม่

เราเป็นชาวพุทธแท้ๆ ใจ เราเป็นศากยบุตรพุทธชินโรส องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากธรรมวินัยไว้กับภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เราเป็นพุทธบริษัท เราต้องการสัจจะความจริง เราไม่ต้องการการทํานายทายทักจากใครทั้งสิ้น เราต้องการสัจจะความจริงที่เกิดขึ้นมาจากการประพฤติปฏิบัติของเรา ถ้าเราต้องการสัจจะความจริงจากการประพฤติปฏิบัติของเรา เราก็ทำตามความเป็นจริงของเรา เราอยู่กับอริยสัจ ในวงพระพุทธศาสนา ในวงกรรมฐาน ๔๐ ห้อง

พุทโธ พุทโธ พุทโธ นี่มีความชำนาญมีการกระทำของมันขึ้นมาบ่อยครั้ง มันจะเจริญขนาดไหน มันจะเสื่อมไป เสื่อมก็ให้เสื่อมไป ถ้าคนไม่รู้จักเจริญก็ไม่รู้จักเสื่อม

ถ้าไม่รู้จักเสื่อมแล้ว ถ้าเราอ่อนแอ เราน้อยเนื้อต่ำใจ เราก็จะล้มลุกคลุกคลาน แต่ถ้าเรามีกำลังใจของเราขึ้นมา จิตที่มันเจริญขึ้นมา มันเป็นหลักเกณฑ์ขึ้นมาเพราะเหตุใด ก็เพราะเรามีคำบริกรรม เรามีสติของเรา แล้วผลที่เราได้รับมันก็มี มันเป็นปัจจัยตั้ง มันเป็นส่วนทิวภูมิโก มันก็มีความสุขใจใหม่

เราก็ลงทุนลงแรงใหม่ เราก็ทำของเราขึ้นมาใหม่ ซ้ำ ๒ ซ้ำ ๓ จนมีความชำนาญ เห็นใหม่ ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่าชำนาญในวสี ชำนาญในการเข้าและการออก ชำนาญในการทำความสงบของใจ ถ้ามีความชำนาญของมัน จะรักษาใจของเราได้ เห็นใหม่ เนี่ย อุดริมนุษยธรรม แต่มันอยู่กับเราได้เพราะเรามีเหตุมีผลพอ มีเหตุมีผลคือเราทำของเราบ่อยครั้งเข้า บ่อยครั้งเข้า จนมันมีเหตุมีผลพอ เห็นใหม่ มีเหตุมีผล เราควบคุมได้หมด

เห็นใหม่ ธรรมะมันลึกซึ้งอย่างนี้ ธรรมะมันเป็นสังขธรรมอย่างนี้ ถ้ามันเป็นสังขธรรมอย่างนี้ เราทำของเราบ่อยครั้งเข้า จนชำนาญแล้ว เราหมั่นสังเกต มีสติเห็นใหม่ สติเวลาประพฤติปฏิบัติจะมีสติมหาสติเห็นใหม่ สติมันจะเจริญออกมาขึ้นมา พอเรามีสติขึ้นมา เรามีเขาว์ปัญญาของเราเราเห็น อารมณ์ปกติหรือสามัญสำนึก ระหว่างขั้น ๕ กับจิตมันเป็นเนื้อเดียวกัน เวลามันสงบเข้าไปนี้ จิตมันจะแยกออกไปต่างหาก จิตมันแยกเป็นอิสระภาพเลย ความคิดหายไป ความคิดหายไป พุทโธ พุทโธ พุทโธนี่เป็นความคิดนะ พุทโธ พุทโธ พุทโธ นี่เป็นความคิด พอจิตมันสงบนะจนพุทโธไม่ได้ เห็นใหม่ พุทโธหายไป นี่ถ้าพุทโธหายไปนี้ จิตกับความคิดมันแยกออกจากกัน ฉะนั้นพอแยกออกจากกันจนบ่อยครั้งมีความชำนาญขึ้นมา เราทำบ่อยครั้งเข้า บ่อยครั้งเข้า โดยอวดอุดริมนุษยธรรม ธรรมเหนือมนุษย์ ถ้าใจเรามันจะเป็นมนุษย์ละ มันก็ต้องกลับมาสวดยอารมณ์ กลับมาสวดยความคิดโดยธรรมชาติของมัน

เรามีสติสัมปชัญญะ เห็นอาการที่มันสวดย มันมีการกระทำของมัน มีการกระทำต่อกัน พอมีการกระทำต่อกัน แล้วเราจับได้เห็นใหม่ นี่ใจวิปัสสนาเกิดตรงนี้ วิปัสสนาคือว่าปัญญามันจะเกิดตรงนี้ ปัญญาในวิปัสสนาญาณเกิดจากอะไร เกิดจากสมาธิที่เข้มแข็ง เกิดจากสมาธิที่มีกำลัง เห็นใหม่ เพราะสมาธิมันปล่อยสัญญาอารมณ์เข้ามา เวลาโดยธรรมชาติของมัน มันมีของมันอยู่แล้ว ธรรมชาติมันมีของมันอยู่แล้ว สังขธรรมก็มีอยู่แล้ว สรรพสิ่งทุกอย่างมันมีอยู่แล้ว แต่เราทำกันไม่เป็น เราไปเชื่อจิ้งจกตุ๊กแกให้มันทายก จนเชื่อกันไปเป็นเรื่องโลกๆ แต่ถ้าเราเอาความจริงขึ้นมาเนี่ย ไม่มีใครจะสามารถจะชัก

นำเราได้ ไม่มีใครจะสามารถทำแทนเราได้ ไม่มีใครจะสามารถบอกอะไรเราได้ มีแต่บอกชี้ทางให้เราเท่านั้น

ถ้าเราทำของเรา เวลาเราเห็นใช้ใหม่ เห็นจิต สงบบ่อยครั้งเข้า พอมันเสวยอารมณ์จับได้ นี่ศักยภาพของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นใหม่ จิตคือพลังงาน จิตคือสิ่งที่ว่าอวดอวดกรรมนุษยธรรม นี่สิ่งต่างๆ แต่มันมีอยู่จริง เราไม่ได้อวด อวดอวดกรรมนุษยธรรม แต่มันมีจริงไม่ใช่อวดอวด มันเป็นกรรมเหมือนมนุษย์ใจ สิ่งนี้เป็นกรรมเหมือนมนุษย์ เห็นใหม่ เห็นใหม่ เหมือนมนุษย์ใช้ใหม่ นี่ปุถุชน กัลยาณปุถุชน นี่เหมือนมนุษย์ใหม่

ปุถุชนก็มนุษย์ กัลยาณปุถุชนเหมือนมนุษย์ แล้วเกิดที่ว่าโศคาปัตติมรรคละ นี่มันมันเดินมรรคมาแล้ว แล้วเกิดถ้ามันเป็น โศคาปัตติผลขึ้นมาละ มันเหมือนมนุษย์ใหม่ละ นี่ไง อกุปปกรรมไง นิพพานมันอยู่ตรงหน้าหรือ นี่นิพพานมันอยู่กับเราอยู่แล้วใช้ใหม่ของมันมีอยู่แล้ว เดินไปสะดุดมันล้มเลยสิ แต่ในการปฏิบัติ มันมีของมันต่างหาก เห็นใหม่ พอของมันต่างหาก มันมีการกระทำของมัน แล้วมันปล่อยวางอย่างไร ขณะจริงของมัน เริ่มกระบวนการของมัน กระบวนการของอริยสัจเกิดขึ้นแล้ว กระบวนการของอริยสัจทำงานแล้ว กระบวนการของอริยสัจทำงานไปแล้ว ผลตอบสนองของมันยังไม่เกิดขึ้น มันเกิดอย่างไร ผลที่ตอบสนองยังไม่เกิดขึ้น เพราะอะไร เพราะมันเกิด ตังคปทาน เวลามันปล่อยวาง มันปล่อยวางนะ มันสรุปวงจรของมันนะ แต่สังโยชน์ไม่ขาด กระบวนการของมันเกิด กระบวนการของอริยสัจคือกระบวนการสัจจะความจริง เห็นใหม่ กระบวนการสัจจะความจริง นี่สังกรรม

สังกรรมที่การกระทำนี้มันเกิดของมัน แล้วมันเกิดขึ้นมาจากใคร เกิดขึ้นมาจากการกระทำของเราเอง เกิดขึ้นมาจากการกระทำ เกิดขึ้นจากจิต เกิดขึ้นจากมรรคญาณ เกิดขึ้นจากสิ่งที่เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เรามาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเพื่อประโยชน์กับเรา เพื่อความจริงของเรา เพื่อสังกรรมของเรา แล้วธรรมะที่มันจะเกิดขึ้นมา ไม่ใช่ทำนายใครก็ไม่ต้องทำนาย เราจะธรรมนวยตัวเอง เราจะพิสูจน์ตัวเอง เราจะพิสูจน์จิตของเรา เวลาจิตของเราโง่งนี่ เวลาจิตของเราโดนอวิชชาครอบงำนี่ มันปิดหูปิดตานี้ เวียนตายเวียนเกิดนี่ ทุกข์ซ้ำๆ ซากๆ อยู่ที่นี่ มันปิดหูปิดตายจนหมุนเวียนตายเวียนเกิดมา ไม่มีต้นไม่มีปลาย

ปัจจุบันนี้ ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา จิตมันเป็นของมันขึ้นมา นี่ เราจะพิสูจน์เอง เราจะเปิดตาเอง มีดวงตาเห็นธรรม ดวงตาเห็นธรรมนี้ เราจะเปิดดวงตาของเราเอง ดวงตามันจะเปิดขึ้น มันจะลืมตาขึ้น ถ้าตามันลืมขึ้นมา มีดวงตาเห็นธรรม ถ้ามันเปิดตาขึ้นมา มันเห็นสังขาร มันจะเศร้าสลดนะ ธรรมสังเวช สิ่งนี้มันมีกับเรามาไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ สิ่งนี้มันมีกับเรามาตลอดเวลา มันอยู่กับเราแท้ๆ แต่เราไม่เคยเห็นมัน แต่ตุ๊กแกมันบอกว่านิพพานอยู่กับเรา นิพพานอยู่กับเรา เดินสะดวกมันได้

แต่ถ้าเป็นสังขารความจริง เห็นไหม นี่เวลามันเปิดขึ้นมา เราสังเวชนะ เวลามันถอดถอนนี้มันสลดสังเวชมาก สลดสังเวชกับตัวเราเอง มันซาบซึ้ง ตัวเองซาบซึ้งตัวเอง ตัวเองเห็นผลงานของตัวเอง ตัวเองมีการกระทำของตัวเอง ตัวเองรับรู้เอง รสของธรรม ขณะทุกระทั่งปวง เห็นไหม สุขใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แต่จิตสงบโดยสมาธิก็เป็นความสุขอันหนึ่ง จิตสงบโดยวิปัสสนาญาณที่มันปล่อยวาง ก็เป็นความสุขอีกอันหนึ่ง

แล้วเวลาจิตมันวิวัฒนาการของมันจนถึงที่สุด เห็นไหม นี่อวดอวดริมนุชยธรรม เวลาอวดเพราะมันไม่มี แต่ถ้ามันมี มันไม่อวด เพราะมันเป็นความจริง เพราะมันเป็นความจริงกับเรา เงินของเราอยู่ในกระเป๋าเรา เราจะไปอวดใคร ก็เงินของเรามันอยู่ในกระเป๋าเอง นี่ก็เหมือนกัน จิตมันเป็นเอง จิตเวลามันเป็นขึ้นมา มันกระทำขึ้นมา มันไม่เป็นเองโดยหล่นมาจากฟ้านะ มันไม่เป็นเองแบบว่าพลุกหอรอก ไม่ได้เป็น ไม่มี

คำว่าเป็นเอง เป็นโดยมรรค เป็นโดยมรรคญาณ เป็นโดยการกระทำ มันมีการกระทำของมัน มันมีเหตุมีผลของมัน มันเป็นของมัน มันเป็นในตัว มันเป็นนามธรรมทั้งหมด มันไม่เป็นทางวิชาการหอรอก มันไม่มีในหนังสือ พระไตรปิฎกก็ไม่ได้บอกไว้ พระไตรปิฎกบอกไว้เป็นแนวทาง แต่เวลามันเป็นกับจิตนะ เวลาจิตมันเป็นนี่ คนที่ปฏิบัติ มันรู้เห็นมันมากับจิต พอมากับจิตเห็นไหม นี่ธรรมะ สังขาร

สังขารจะเกิดในใจของเรา ทำนายทายทักมันเป็นเรื่องของโลกๆ มันเป็นเรื่องของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ไม่ใช่เรื่องของสังขารเลย สังขารเกิดจากการกระทำ เกิดจากจิตที่เป็นไป เกิดจากมรรคญาณ เกิดจากสติ เกิดจากสมาธิ เกิดจากปัญญา เกิดจากการกระทำหมุนกลับมาให้เป็นสังขาร แต่การทำนายทายทักอย่างนั้น มันเกิดขึ้นมาจากความคิด ความคิดเห็นใหม่ ความคิดไม่ใช่จิต ความคิดเกิดจากจิต ที่นี้ความคิด

เกิดจากจิต มันเป็นการวิตถวิจารณ์ ถ้าเป็นทางโลกก็ว่าดีขลุมนไป อ่าง พุดให้เหมือน พุดให้เหมือนพระไตรปิฎก พุดให้เหมือนพุทธพจน์ แต่ตัวเองดีขลุมนไปตามนั้น

นี่คือการทำนายทายทักแบบผู้ไม่รู้ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อนาคตังสญาณ นี่รู้สัตว์ขนสัตว์ อันนั้นไม่ได้ดีขลุมน คำว่าไม่ได้ดีขลุมน แล้วไม่ใช่พราเพื่อในพระไตรปิฎกนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะใช้ ถ้าใช้แล้วจะทรมาณคนนั้นได้เป็นพระอรหันต์เกือบทั้งนั้นเลย แต่มีพระบางองค์ เพราะได้เห็นอย่างนั้นแล้ว จะไปต่อรองกับพระพุทธเจ้า ให้บอกมาว่ามรรค ผล นิพพาน เป็นอย่างไร นรก สวรรค์เป็นอย่างไร ถ้าไม่บอกจะสึก ไปต่อรองกับพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าบอกว่า เธอมาบวช โดยสัญญาว่าถ้าเราไม่บอกเธอ เธอจะสึกใช่ไหม เราก็ไม่ได้สัญญาใช่ไหม เธอก็สึกไปสิ เพราะอะไร เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาพยากรณ์ไปแล้ว มันไม่เป็นประโยชน์ใจ เพราะคำว่าต่อรองนี่คือกิเลสใช่ไหม คือจิตใจเขาไม่อ่อน ไม่นิ่มนวลควรแก่การงาน จิตใจของเขาไม่ควรแก่การเป็นอริยมรรค อริยผล ในเมื่อจิตใจของเขาไม่ควรแก่อริยมรรค อริยผล แล้วเขาจะมาให้พระพุทธเจ้าพยากรณ์ พระพุทธเจ้าพุดไปแล้วเมื่อปากใจ พุดไปแล้วไม่มีประโยชน์สิ่งใดเลย

ถ้าไม่พยากรณ์เขาจะสึก เขาก็สึกไป ถ้าเขาสึกไป เห็นไหม นี่ค่าของความรู้สึก ค่าของจิตที่มันควรจะได้คุณงามความดี เขาก็ไม่ได้คุณงามความดี เพราะอะไร เพราะกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของเขาปิดกั้นใจของเขา แล้วเห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาทรมาณคนอื่น บอกคนอื่น บอกเพราะจิตใจของเขาพร้อมควรแก่การงาน เขาไม่สนใจเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไปทรมาณเอา

แต่เวลาคนที่อยู่ด้วยกัน คนที่พยายามแล้วเห็นว่าไปทรมาณองค์นั้น องค์นี้แล้วได้มรรคได้ผล ตัวเองอยากได้ ตัวเองก็มาต่อรอง ต่อรองคือกิเลสแล้ว เห็นไหม มันปิดกั้นในหัวใจ เห็นไหม นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงไม่ใช้ทำนายทายทัก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาจะทรมาณ รู้สัตว์ขนสัตว์ มันจะเป็นประโยชน์ เพราะเขามีอำนาจวาสนาบารมีที่สมควรแก่เหตุที่มันจะเป็นผลอย่างนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัม

พุทธเจ้าถึงทำ มันถึงบอกว่า ต้องมีบุญญาธิการด้วย แล้วมีการปฏิบัติตรงด้วย มีบุญญาธิการมา เห็นใหม่

มีอำนาจวาสนามา มีอำนาจวาสนานะ มีอำนาจมีอิทธิพล แต่ใช้ในทางผิด ในทางลบ ในทางทำลายนะ มันจะเป็นผลลบไปเลย เห็นใหม่ อำนาจวาสนาต้องใช้ในทางที่ถูกต้องด้วย ถ้าใช้ในทางผิดนะ อำนาจวาสนาก็ทำให้เราตกนรกอเวจี เพราะมีอำนาจมีอิทธิพลมีกำลัง แต่ทำความชั่วทำความเสียหาย ผลตอบมามันจะเป็นดีได้อย่างไร มันก็ให้ผลตอบมาเป็นบาปอกุศลทั้งนั้น ฉะนั้นมีอำนาจวาสนาต้องทำความถูกต้อง มันต้องมีครูบาอาจารย์ชี้หน้าด้วย เราถึงบอกว่าต้องมีสติปัญญา เราถึงบอกว่า เราประพฤติปฏิบัติกันเพื่อสังฆธรรม ธรรมนวยทายทักไม่เอา ธรรมนวยทายทักด้วยครูบาอาจารย์ ด้วยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยผู้สะอาดบริสุทธิ์ อันนั้นจะเป็นประโยชน์กับผู้ใดคนธรรมนวยบ้าง แต่การธรรมนวยทายทักแบบผู้ที่มีอกุศล เป็นจิ้งจกตุ๊กแก จะไม่เป็นประโยชน์กับใครๆ เลย เอวัง